

ΔΟΜΗΝΑΙΟΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον δις τοῦ μηνός,

ΥΠΟ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΜΑΤΑΡΑΓΚΑ.

ΒΤΟΣ Α'. ΑΘΗΝΗΣΙ τῇ 1 Ὀκτωβρίου 1857. ΦΥΛΛ. 6.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΣΥΗΣ.

Ὁ διάσημος συγγραφεὺς τῶν *Παρισινῶν Μυστηρίων* ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις τὴν 10 Ἰανουαρίου 1804 ἐξ οἰκογενείας, ἐκ τῆς Λακὸλ καταγομένης, πλησίον τῆς προβιγλιακῆς Κάννης (Canne). Ὁ πατὴρ του, ὁ πάππος του καὶ ὁ προπάππος του ὑπῆρξαν διάσημοι χειρουργοί, καταλιπόντες μάλιστα καὶ ἀξιόλογα συγγράμματα. Εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο, τὸ δοξάσαν τοὺς προγόνους αὐτοῦ, προωρίσθη καὶ ὁ Εὐγένιος· προσκολληθεὶς λοιπὸν ὡς χειρουργὸς εἰς τὸ στρατιωτικὸν σῶμα τῆς αὐλῆς, κατόπιν δὲ εἰς τὸ σῶμα τῶν ἐπιτελῶν τοῦ ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ στρατοῦ, καὶ τὸ 7 τάγμα τοῦ πυροβολικοῦ, συμμετέσχε τῆς ἐκστρατείας τοῦ 1826 καὶ παρευρέθη ἰσαύτως εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Καδιζ τὴν ἄλωσιν τοῦ Τοκαδέρου καὶ τῆς Ταρίφας. Ἀκολούθως μετέβη εἰς τὴν ναυτικὴν ὑπηρεσίαν, ἐπλευσε πολλάκις μέχρι τῶν Ἀντιλλῶν νήσων, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπίσης, ὅπου παρευρέθη εἰς τὴν ναυμαχίαν τοῦ Ναβαρίνου, τὸ 1828, ἐπὶ τοῦ πλοίου *Βρεσλαυία*. Ὅτε μετὰ ταῦτα ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους, τὸ ζῶηρόν καὶ ἐπινοητικὸν πνεῦμα του ὤθησεν αὐτὸν εἰς νέον στάδιον· κατ' ἀρχὰς ἠθέλησε νὰ σπουδάσῃ τὴν ζωγραφικὴν παρὰ τῷ Κ. Γουδίνῳ, καὶ ἤρχισε μάλιστα τὸ 1830 ὅμως εἰς τῶν ἀρχαίων αὐτοῦ φι-

λων, συντάκτης μικρᾶς τινος ἡμερίδος ἢ τὰ Νέα η, βελχίει· εἰς τῶν διηγήσεων τοῦ νέου στρατιωτικοῦ ἱατροῦ, παρεκίνησε αὐτὸν νὰ γράψῃ θαλασσίας τινὰς ἀναμνήσεις. Ὁ Εὐγένιος Σύνς ἤρχισε πραγματικῶς διὰ τοῦ Κερὸκ ὁ πειρατής· ἐπιτυχία ἔσπευε τὸ πρῶτον αὐτοῦ δοκίμιον καὶ ἐνεθάρρουνεν αὐτὸν εἰς ἑξακολούθησιν· οὕτως ἐφάνησαν ἀλληλοδιαδόχως ὁ Πλὴκ καὶ Πλὸκ ἦτοι θαλάσσιαι σκηναί, ὁ Ἀτὰρ Γούλλ, ἡ Σαλαμάνδρα, ἡ Κουκαράτκα ὁ Σκοπιωρὸς τοῦ Κοάτ Βέρ, κ. τ. λ. Διὰ τῶν θαλασσιῶν αὐτοῦ τούτων μυθιστορημάτων ὁ Σύνς ἐπλασε νέον διηγηματικὸν εἶδος, ἀποκλειστικῶς εἰς αὐτὸν μόνον ἀποδοτέον· ἐγράψε μὲν καὶ ὁ Κοῦπερ ναυτικὰ μυθιστορήματα, περιγράφων διὰ ζωηροτάτων χρωμάτων, νευρώδους καλάμου καὶ χαριεστάτης γλώσσης παρθένον φύσιν, γόνιμον μαγευτικῶν σκηνῶν καὶ πανεραμάτων, δὲν εἰσέδυσεν ὅμως μέχρι καὶ τῶν ἀδύτων αὐτῶν τῆς ναυτικῆς ζωῆς, δὲν περιέγραψε πάσας αὐτῆς τὰς χαρὰς καὶ τὰς λύπας, πάσας τὰς περιπετείας τοῦ ἀσταθοῦ αὐτοῦ βίου, ὅπως ὁ Γάλλος μυθιστοριογράφος, εἰσχαγῶν ἀεπαισθητῶς καὶ ἀκόπως τοὺς ἀναγνώστας τοῦ ἐντὸς τοῦ νέου αὐτοῦ κόσμου, γεννήσας εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοσαύτην συμπαθῆν μέρμηκιν καὶ περιέργειαν ἐπὶ τῶν θαναύσων πολλαίαι· σκηνῶν καταστρώματος, καὶ μεταμορφώσας οὕτως εἶπειν καὶ αὐτῶν τῶν ἀνεγνωστῶν του τὴν ἐκτεθηλυμένην καλλαισθησίαν.

Τὸ θαλασσογραφικὸν οὕτως εἶπειν σιγάδιον τοῦ Εὐγενίου ὑπῆρξε μικρὸν καὶ γόνιμον· ταχέως ὅμως ἐνόησεν ὁ εὐφυῆς συγγραφεὺς ὅτι πάντα πρέπει νὰ ἔχωσιν ὅρια, καὶ μάλιστα ἐν τῇ φιλολογίᾳ, καὶ ὅτι δὲν πρέπει εἰς νη καταχρῆται τῆς καλαισθησίας τοῦ κοινού, ἐὰν ἐπιδιώκῃ διερκελὴ καὶ σταθερὰν ἐπιτυχίαν· κατέλιπε λοιπὸν τὰς ναυτικὰς του σκηνας πρὶν ἢ ἀπ' χαριετήθη αὐτὰ· τῶν ἀναγνωστῶν του τὸ πλῆθος, καὶ γράψας τὸ ὄρος τοῦ Διαβόλου, χαριεστάτον μυθιστόρημα ἀποπνεύον ἐτι εἰ καὶ ἀσθενῶς τῆς πισιασφάλτου τὴν ἐσλήν, ὡς μετάβασιν τρόπον τινὰ διὰ τὸ νέον αὐτοῦ μυθιστοριογραφικὸν εἶδος, ἐπελήρθη τοῦ λογογραφικοῦ

μυθιστορήματος, και ήρχισε να περιγράφη τήν πρὸς τῶν ὀφθαλμῶν του κειμένην κοινωνίαν, ἣν εἶχεν ἤδη σπουδάσει καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς θρημίδας, μὴ περαμελῶν ἐντούτοις καὶ τὰς ἱστορικές σπουδὰς. Τοιαῦτα εἶσι τὰ μυθιστορημικά του, *Λατρεωμὸν Ἀρθοῦρος*, ἡ *Ἀγνώστου ἡμερολόγιον*, ὁ *Μαρκίσιος Λετοριέρ*, *Δελειὰρ*, *Ἰωάννης Ἰππότης*, *Ἡρακλῆς ὁ τολμηρὸς καὶ ὁ συνταγματάρχης Σουρβιλ* ἡ δὲ δύο *Ἱστορίαι*, ὁ ἀρχηγὸς τῶν *Ἰπποτῶν τῆς Μάλτας*, *Πάουλα Μόντη*, ἐκδοθέντα ἅπαντα μετὰ τοῦ 1837 καὶ 1840, ἅτινα διεδέχθησαν μετὰ ταῦτα ἡ *Ματθιλλθηκαὶ* ἡ *Θηροσίε Δουροαγέ* ἡ *Ματθλίδη*, τὸ κλαυθμηρὸν ἐκεῖνο ἡμερολόγιον τῆς καρδίας οὔτινος ἡ ἐλκυστικὴ ἀνάγνωσις τοσοῦτον βαθέως παθαίνει τοῦ ἀναγνώστου τὴν ψυχὴν, ὥστε ἀγνοεῖ, ἂν αὐτὸς ὁ ἴδιος πάσχη ἡ ἀναγινώσκη ἄλλου πάσχοντος τὴν μοῖραν, καὶ πολλοὺς ἐγέννησε μαργαρίτας δακρύων εἰς ὠραίους καὶ διευγεῖς ὀφθαλμοὺς, οἵτινες ὁμοῦ ἠθρίασαν ἐπὶ τέλους βλέποντες εὐδαιμονοῦσαν τὴν ἀναξιοπαθήσασαν τylaίπωρον Μαλθιλλθην μυθιστορία, ἥς πολλὰ ὀλίγα ἄλλα μυθιστορήματα ἔτυχον περισσοτέρων ἐκδόσεων καὶ μεταφράσεων.

Καὶ ὁμοῦ μετὰ τοσαῦτα μυθιστορήματα καὶ τοσαύτην ἐπιτυχίαν δὲν εἶχεν ἐτι ἀποκάμει ὁ Σύης· ἡ κεφαλὴ τοῦ Εὐγενίου ἐκυοφόρει· ἐκυοφόρει δράμα μέγα, πλήρες περιπτειῶν καὶ σκηνῶν, δράμα ἀποκαλύπτρον καθ' ὅλην αὐτῶν τὴν ἀποτρόπαιον γυμνότητα τὰ κοινωνικὰ ἔλλα, δράμα καταδεικνὺν τὰς κακίας καὶ τὴν διαφθορὰν ἐντὸς τοῦ θρησκόου καὶ ἐντὸς τῶν μεγαλοπρεπῶν μεγάλων, δράμα κηρύττον ὑπὸ τὴν τίτλον μυθιστορίας τὰς φιλανθρωποτέρας καὶ φιλοσοφικωτέρας ἀρχὰς, εἰ καὶ ὑπερβολικὰς ἐνίοτε, τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ· ὁ Εὐγένιος Σύης ἐκυοφόρει *Τὰ Μυστήρια τῶν Παρισίων*· ἀπὸ τινων ἔδη μηνῶν εἶχον καταστῆ αἱ ἐκδρομαὶ του συχνότεραι, εἰργάζετο ὀλιγότερον, καὶ πολλάκις ἔβλεπον αὐτὸν ἄλλοτε εἰς τὸ προάστειον τοῦ ἀγίου Γερμανῦ διευθυνόμενον, ἄλλοτε δὲ εἰς τὴν *Παλαιὰν πόλιν* (cité) ἄλλοτε δὲ εἰς τοὺς *φραγμαῖς*. Μετέβαινε δὲ εἰς τὸ προάστειον τοῦ ἀγίου Γερ-

μανού, πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἀρχηγῶν τοῦ κοινωνιστικοῦ συστήματος (socialistes) οὕτινος ἦτον καὶ αὐτός, εἰς τῶν θερμότερων ὁπαδῶν, παρίστατο εἰς τὰς συνελθείεις των καὶ κατεβρόχθιζε τὰς συγγραφάς των ἐνεδύετο μετὰ ταῦτα τὰ ῥυπαρὰ ἐνδύματα τοῦ ἀπεκτηνημένου λαοῦ, καὶ πεποithῶς εἰς τὴν ψυχικὴν γενναιοῦτητα καὶ σταθερότητα τοῦ χαρακτῆρος του, καλυπτομένην διὰ προσποιητῆς τινὸς εὐθείας, καὶ εἰς τὴν σωματικὴν ῥώμην, ἣν εἶχε δωρήσει αὐτῷ ἡ φύσις, κατέβαινε θορράλλεως εἰς τὰς βαθείας καὶ μυστηριώδεις ἐκείνας ἀβύσσους, εἰς τὰ ὀμιχλώδη καὶ βορβορώδη ἐκεῖνα βάραθρα, ὅπου τοῦ ἐγωῦσμου καὶ τῆς ἀσυμπαθείας ὁ ποῦς τρσαῦτα κατεκρήμνισε θύματα. Ἄλλοτε δὲ πάλιν τὴν κυριακὴν καὶ πέμπτην τῆς ἑβδομάδος καταβαίνων ἀπὸ μικροῦ τινος διτρόχου ἀμαξίου ὀλίγα βήματα πέραν τῶν ἐξωτερικῶν περιπάτων (boulevards) καθαρὸν ἐπενδύτην φορῶν, καὶ κομψοπεπῆς σχεδὸν κασκέτον μετέβαινεν εἰς συνέντευξιν νέας καὶ εὐγενοῦς ῥαπτρίας (grisette) δι' ἣν ὑπῆρξε πάντοτε ζωγράφος βιπιδίων, ἔρωτος πλουτῶν μόνον, ζῶν ἐκ τῆς ἐργασίας του, εὐχαριστούμενος ἐκ τοῦ παρόντος καὶ ἀμεριμνῶν περὶ τοῦ μέλλοντος.

Ἐκ τῶν τριπλῶν αὐτῶν σχέσεών του ἐπήγαγε τὸ διασημότερον ἔργον τοῦ Εὐγενίου Σὺν, τὰ Μυστήρια τῶν Παρισίων (1841-1843, 8 τομ. εἰς 10 μέρη). Οὐδὲν μυθιστόρημα τῆς ἐποχῆς μας ἐποίησε τοσοῦτον κρότον ἄμ. κ. ἐκδοθῆν, ὅσον τὰ Μυστήρια τῶν Παρισίων, ὅτε ἡ ἐφημερίς τῶν Συζητήσεων παρεχώρησεν εἰς αὐτὰ τὴν ἀπειρον αὐτῆς δημοσιότητα, οὔτε διήγειρε τοσοῦτους ἐπαίους καὶ φόγους συγχρόνως κατὰ τὴν ἐμφάνισίν του. Τὰ Μυστήρια τῶν Παρισίων εἶνε βιβλίον, ὅπερ οὔτ' ἔσγενυπογραμμὸν οὔτε ὡς ὑπογραμμὸς εἶνε δυνατόν ποτὲ νὰ χρησιμεύσῃ, καὶ τοι ἐδάξειεν ἤδη τὸνομά του εἰς ἄλλα ὁμοιοειδῆ αὐτῷ, κατὰ τὴν πρόθεσιν τῶν συγγραφέων των μόνον, μυθιστορήματα εἶνε βιβλίον, ἀποκαλύπτων νέον κόσμον εἰς τὴν ψυχὴν μας, καταθέλγον, ὑποτάσσον καὶ ἀνακινίζον, οὔτως εἰπεῖν, αὐτὴν, εἶναι βιβλίον ἐν ᾧ ἐζωγράφησεν αὐτός, ἑαυτὸν ὁ συγγραφεὺς ὑπὸ τὸ προσωποῦν τοῦ

Ῥοδόλφου καὶ τοῦ Γερμανοῦ, καὶ τὴν ράπτριαν αὐτοῦ Ἐγερίαν, ἀγῆν, ἀθώαν καὶ πτωχὴν κόρην ὑπὸ τὸ πρόσωπον τῆς Μαριάνθης καὶ τῆς Γελασίνης συγχρόνως, τῶν χαρισιστάτων αὐτῶν εἰκόνων ἀσματοειδῶς ἡ ζωγραφικὴ καὶ ἡ γλυπτικὴ προσεπάθησαν τοσάκις νὰ παραστήσωσιν.

Ὁ Σὺς ἀνεξίβησε καὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἔργα του, ὧν τὰ δράματα ἰδίως ἡ *Ματθίλδη* καὶ τὰ *Μυστήρια τῶν Παρισίων* ἔσχον λαμπροτάτην ἐπιτυχίαν εἶναι ὅμως ἀληθές, ὅτι ἀναγινώσκων τίς τὰ δράματα αὐτοῦ ἐπιθυμεῖ τὰ μυθιστορήματά του.

Τὰ Μυστήρια τῶν Παρισίων ἔσχον ἐπικριτὰς θερμοτάτους, καὶ ἰδίως ἐν τῇ *Ἐπιθεωρήσει τῶν δύο κόσμων*, ἐν τῷ διαστήματι αὐτῶν περιοδικῶ, ὅπερ, φαίνεται, ἀνέλαβεν ὡς ἔργον αὐτοῦ ἢ ὡς καθήκον, κάλλιον εἰπεῖν, νὰ ἐπικρίνη πάντοτε, δηλ. νὰ κατακρίνη καθότι (ἀγνοοῦμεν ἂν ἦνε παράδοξος σύμπτωσις) ὡσάκις ἡμεῖς τοῦλάχιστον ἠνοίξαμεν τόμον ἢ φυλλάδιον τοῦ προμνησθέντος περιοδικοῦ, δὲν ἀπήντησαμεν κατὰ τὸ πλεῖστον ἢ κατακρίσεις πικρὰς καὶ ἐκτεταμένας, οὐδέποτε δὲ καὶ τινα δίκαιον ἔπαινον παράδοξος τάσις τῶν κριτικῶν τῆς νῦν ἐποχῆς! εὐτυχῶς ὅμως τοῦ μὲν Βύγενείου Σὺς τὰ Μυστήρια τῶν Παρισίων θὰ ζήσωσιν αἰῶνας ὀλοκλήρους ἑστεμμένα τὴν ἀμάραντον δάφνην τῶν ἐπευφημήσεων ἅπαντος τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, ἐνῶ ἀμφιβάλλομεν τῇ ἀληθείᾳ, ἂν αἱ πνευματώδεις κριτικαὶ τῆς ἐπιθεωρήσεως θέλουσιν ἀναγινώσκεσθαι μετὰ 10 ἔτη παρά τινος, δυναμένου ν' ἀναγνώτῃ τὰ ἐπικρινόμενα ἀριστουργήματα.

Ὁ Πλόρης Ἰουδαῖος διεδέχθη τὰ μυστήρια τῶν Παρισίων. Κατὰ τὰ 1844 δηλ. ἤρχισεν ἐν τῇ Συνταγματικῇ (ἤτις, ὡς ἐλέγξτε τότε εἶγεν ἀγοράσει τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ ἀντὶ 100,000 φράγκων) ἡ ἐκδοσις τοῦ μεγάλου αὐτοῦ καὶ τολμηροῦ ἔργου, δι' οὗ ὁ μεγαλοφυῆς ἐκεῖνος ἀνὴρ ἠθέλησε νὰ ρίψῃ τὸν κοινωνικὸν ἀφορισμὸν καὶ τὰς κατάρτας πάσης εὐαισθήτου ψυχῆς ἐπὶ τοῦ καταχθονίου ἐκείνου σώματος τῶν Ἰησοειτῶν, σκοπὸν οὗτινος πλερέστατα ἐτέτυχεν, ὡς καταδείκνυσσι κάλ-

λιστα αἱ συγχρόνως τῇ διὰ τῆς Συνταγματικῆς δημοσιεύσει ἀρξάμεναι μετατυπώσεις, τυποκλοπίαι καὶ μεταφράσεις, ὧν μόνοι δέκα ἐφάνησαν πάριστα ἐν τῇ Γερμανίᾳ.

Ἐφάνησαν κατόπιν *Τὰ δεινὰ τῶν ἐκθέτων*, παθητικώτατον μυθιστόρημα, κινουὺν τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς παντός ἀναγνώστου, μὴ ἔχοντος μαρμαρίνην τὴν καρδίαν.

Ἦρχισε μετὰ ταῦτα ἡ ἐκδοσις τῶν *Ἐπτὰ θαλασσιῶν ἀμαρτημάτων*, ἄτινα ἀλληλοδιαδόχως μέχρι ἐσχάτων ἐκδοθέντα, ἔσχον τὴν αὐτὴν σχεδὸν, ἦν καὶ αἱ προηγούμεναι αὐτοῦ συγγραφαὶ ἐπιτυχίαν, ὧν ὁμῶς, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, μόνη ἴσως ἡ *Υπερφάνεια* τιμᾶ τὴν γραφίδα τοῦ Σίη, καὶ δύναται νὰ προσθέτῃ ἄνθη τινὰ εἰς τὸν κεκτημένον ἡδυστέφανόν του.

Ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν ἤρξατο καὶ μετὰ τὴν ἐκδοσιν αὐτῶν ἐτελείωσεν ἡ δημοσίευσσις τῶν *Μυστηρίων τοῦ Λαοῦ*, τοῦ μακροτέρου ἔργου τοῦ Εὐγενίου Σίη, οὐχὶ ὅμως καὶ τοῦ ἐνδοξοτέρου αὐτοῦ, καθότι τὴν ἑαυτοῦ ταύτην εἶχον ἤδη κηταλάθει τὰ μυστήρια τῶν Παρισίων.

Παραλείποντες τέλος ἄλλα τινὰ ἐν τῷ μεταξὺ τῶν προμνημονευθέντων ἐκδοθέντα, καὶ ἥττονος μὲν λόγου ἄξια μυθιστορήματα προδίδοντα ὅμως πάντοτε τὸν κάλαμον τοῦ συγγραφέως, ἀναφέρομεν μόνον ὡς ἐπιτάφιον πλάκα τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός, τὸ ὑστατοῦν αὐτοῦ μυθιστόρημα, δηλ. τὴν *Δεσποινίδα Πλουεργέλ*, μυθιστορίαν ἀρκετὰ ἐκτεταμένην, ἱστορικὴν ὑπόθεσιν ἔχουσαν, ἐκ τῆς ἐποχῆς τοῦ 1572 εἰλημμένην, δημοσιευθεῖσαν δὲ ἐν τοῖς ἀριθμοῖς 11-16 τῆς ἑφημερίδος δι' ὄλου; (*Journal rouitous*) ἐν τῷ μυθιστορηματι τούτῳ φαίνεται ἀναμνηθεὶς τοῦ ναυτικοῦ νεανικοῦ αὐτοῦ βίου ὁ Σίη.

Ὅ,τι πρὸ πάντων ἀποτελεῖ τὴν ἀξίαν τοῦ Σίη ὡς μυθιστοριογράφου, εἶνε ἡ τέχνη μεθ' ἧς φέρει ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰ πρόσωπά του, εἶνε ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ φυσικότης ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῶν χαρακτῆρων του, οὗ; τοσοῦτον ἐπιδεξίως γνωρίζει ν' ἀντιγράψῃ ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως, εἶνε αἱ πολυχρήμοι δραματικαὶ περιπετεῖαι

δι' ὧν κλισμεῖ τὰς σκήνάς του, καὶ ἐνώπιον τῶν ὀπίλων ἱσταται, τις χαίνων καὶ θαυμάζων τὴν ἀλήθειαν αὐτῶν. Ὁ Σύης εἶναι ἐπιτηδειότατος ζωγράφος τῶν πεθήσεων καὶ ἀλλοιώσεων τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, φαίνεται σπουδάσας διὰ τῆς φιλοσοφικῆς μύλης ἐκάστην αὐτῆς γωνίαν, δεικνυται διὰ μακρὰς πείρας ἐρευνήσας καὶ καταμετρήσας ἕκαστον αὐτῆς παλμὸν, ἐκάστην αὐτῆς κίνησιν· καὶ ὅταν ἀναγινώσκων τις τὰς ἄλλως τε ἠθικοτάτας μυθιστορίας του ἀκούει αὐτὸν ἐκβάλλοντα πολλαχοῦ τὴν κραυγὴν τῆς καρδίας, σταματᾷ μετ' ἐκπλήξεως, διότι αἰσθάνεται ὅτι καὶ ἡ ἰδική του καρδιά πάλαι ταχύτερον, ὅτι ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν κραυγὴν ἐκείνην. ἢ ἀναγνωρίζει, ὅτι συμπαθεῖ πρὸς τὴν πύσχουσαν ἐκείνην ἀδελφὴν τῆς, ἢ ἐξέφυγε τοῦ πόνου ἢ κραυγῆ· ὁ διάλογός του εἶνε νευρώδης, ζωηρὸς καὶ ἀπέριττος, αἰ ἀστειότητες αὐτοῦ καὶ αἱ εὐτρεπελίαι του κατάλληλοι, μηδέποτε ἀκρίτως λεγόμενοι καὶ πλήρεις ἄλατος καὶ εὐφυΐας· αἱ περιγραφαὶ του ἀκριβέσταται, φυσικαί, ἀληθεῖς, δυνάμεναι νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὰς ὠραιότερας περιγραφὰς του τοῦ Οὐάλτερ Σκῶττ· καὶ τέλος πάντων αἱ πολιτικαὶ καὶ ἠθικοφιλοσοφικαὶ περὶ τῆς ἡλικίας, αἱ συγχρότατα ἀπαντῶμεναι εἰς τὰ μυθιστορημάτα του, ὡσεὶ ἀνάπαυλά τις ἀπὸ τοῦ κλύδωνος τῶν ταραχῶδῶν ἐκείνων παθῶν, ἅτινα περιγράφει, τῶν συμβεβηκότων, ἅτινα ἀφηγεῖται, περιέχουσι σφώτατα ἠθικῆς περὶ ἀγαθὰ καὶ βαθυτάτας φιλοσοφίας ἀρχάς·

Τριούτος ὁ Εὐγένιος Σύης, καὶ ὁμοίως . . . , καὶ ὁμοίως ἀπέθανεν ἐξόριστος, μακρὰν τῆς φίλης του πατρίδος, θάνατον ἄσημον ἐν τῇ πύλει Ἀνεσὺ τοῦ Σαρδικοῦ κράτους τὴν 3 Αὐγούστου (21 Ἰουλίου) τοῦ ἔτους τούτου. Ταλαίπωρος Σύης, ὄνειροπώλης τοιαύτην θανάτην, ὅταν συνέγραφε τὰ *Μυστήρια τῶν Παρισίων*; Ἀνέγνωσας τοῦλάχιστον ἐν τῇ ἐξορίᾳ σου τοῦ στίχους τούτους τοῦ ποιητοῦ σας;

Que t'importe, après tout, que cet ordre barbare
T'enchaîne loin des bords, qui furent ton berceau ?

Que t'importe en quels lieux le destin te prépare

Uu glorieux tombeau ? Α· Σ· Β.

Ο ΛΕΩΝ

(Βλέπε συνέχειαν ἀπὸ τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου)

Καθ' ἣν υπόσχεσιν ἔδωκα ἤδη εἰς τὸν αναγνώστην μου, προσφέρω αὐτῷ σήμερον τὴν ἀρήγησιν μιᾶς τῶν περιεργότερων θηρῶν τοῦ Ἰουλίου Γερίρδου.

Ἰδοὺ αὕτη, παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου διηγουμένη.

« Τὴν 29 (Ἰουλίου 1854) ἐνῶ παρεσκευάζον τὴν εἰς Κωνσταντίνην ἀναχώρησίν μου, βλέπω ἐξαίφνης εἰσορμώσας εἰς τὴν σκηνήν μου πέντε ἢ ἕξ γυναικας χυνοῦσας θερμὰ δάκρυα, ὡς ἐάν μέγα τι δυστύχημα εἶχεν ἐνσκήψει κατ' αὐτῶν. Δὲν ἐδυνήθην ὁμως νὰ μὴ μειδιάσω ὅτεν ἐρωτήσας αὐτάς ἔμαθον ὡς αἰτίαν τοῦ τοσοῦτου πενθοῦς των τὸν θάνατον τριῶν βοῶν, οὓς νηέλύς τις λέων εἶχε φονεύσει.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ λυγμοὶ ἤξῃανον ὀλονέν, ἀποτελοῦντες συμφωνίαν μηδαμῶς τέρπουσαν τὰ ὠτα μου, ἔσπευσα νὰ τοὺς καταπαύσω, θεβαιῶν αὐτάς ὅτι δὲν ἤθελον ἀναχωρήσει, πρὶν φονεύσω τὸ ἀχρεῖον ἐκεῖνο ζῶον, τὸ προξενήσαν εἰς αὐτάς τοσαύτην λύπην. Τὰ δάκρυα ἔπαυσαν πάραυτα ὡσεὶ διὰ μαγείας, καὶ ἀπῆλθον φαιδρῶς συνδιαλεγόμεναι, ὡς ἐάν εἶχον μάθει χροποϊάν τινὰ εἶδησιν.

Τὸ δουὰρ, εἰς ὃ ἀνήκον οἱ φονευθέντες βόες ἐκείτο πλησίον τῶν σκηνῶν μου, ἐκάλεσα ἐπομένως εὐθὺς τοὺς φρουροὺς του, ἵνα λάβω παρ' αὐτῶν τὰς ἀναγκαίας διὰ τὴν αὐρινήν μου ἐκδρομὴν πληροφορίας. Δὲν ἐγνώριζον ὁμως καὶ οὗτοι ἢ μόνον ὅτι ἐφονεύθησαν τρεῖς βόες παρὰ τοῦ λέοντος, ὡς ὑπόπτεον ἐκ τῆς ταραχῆς καὶ τοῦ τρόμου, ὅστις κατέλαβε τὴν ἀγέλην κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, δὲν εἶχον ὁμως ἰδεῖ τοῦ λέοντος οὔτε τὸ σῶμα οὔτε τοὺς πόδας· παρήγγειλα εἰς αὐτοὺς νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ ὄρος τὴν ἐπαύριον, λίαν πρῶτ καὶ πολλοὶ συγχρόνως, νὰ εὔρωσι τοὺς φονευθέντας βόας, καὶ ἐξ αὐτῶν τοὺς μὲν δύο νὰ σῶρωσιν εἰς ἀνοικτόν τι μέρος, ἵνα καταβῶσι τὴν ἡμέραν οἱ γῦπες καὶ φάγωσι τὰ

λείψανά των, τὸν δὲ ἀβλαβέστερον νὰ καταλείπωσιν εἰς ἄνθεσιν ἤθελον· εὖρει αὐτὸν, ρίπτοντες μάλιστα ἐπ' αὐτοῦ καὶ κλάδους τινὰς δένδρων ἵνα προφυλάξωσιν αὐτὸν οὕτω ἀπὸ τῶν γυπῶν.

Τὴν 30, τὴν 10 ὥραν τῆς ἐσπέρας διευθυνόμενι πρὸς τὸ ὄρος ὀδηγούμενος παρὰ τινὰς τῶν φρουρῶν, καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ δύο ἄλλων ἀνδρῶν κρατοῦντων τὰ ὄπλα μου.

Μετὰ μιᾶς ὥρας ὑλοδρομίαν διήλθομεν πλησίον τῶν ὀστέων ἅτινα εἶχον ἀπογυμνώσει οἱ γῦπες· ἐσθαιωθεὶς οὕτως, ὅτι, ἂν διήρχετο καὶ ὁ λέων ἐκεῖθεν, ἤθελε παρέλθει, ὅπως καὶ ἡμεῖς παρήλθομεν, διευθύνθητι πρὸς τὸν θάμνον ὅπου ἔκειτο φανεθεὶς ὁ τρίτος βούς.

Ἀφαιρέσας τοὺς καλύπτοντας αὐτὸν κλάδους εἶδον ὅτι ἦτον ἐντελῶς ἀβλαβής, ἐκτὸς μόνον τοῦ λαιμοῦ, ὅπου ἐφαίνοντο ἵχνη ὀδόντος καὶ τοῦ ὤμου του, ἐφ' οὗ εἶχον τυπωθῆ οἱ ὄνυχες τοῦ λέοντος, ὅπερ ἐσήμαινεν ὅτι τὸ ζῶον, ὅπερ μᾶς ἀπησχόλει, ἦτο ἡλεοντιδεὺς, ἢ λέαινα ἐνήλιξ· μὴ δυνάμενος ὁμως ν' ἀποφασίσω ἐκ τοῦ ἵχνους τοῦ ποδὸς τί τῶν δύο ἦτον, ἔνεκα τῆς φύσεως τοῦ ἐδάφους, λίαν πετρώδους ὄντος κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἐξήτασα μετὰ προσοχῆς τοὺς τύπους τῶν ὀδόντων καὶ τῶν ὀνύχων· ἐσυμπέρανα δ' ἐκ τούτων ὅτι λέαινα ἦτο τὸ ζῶον μου.

Ἡ σύνθησις φωλεᾷ τῶν λεόντων, ὅταν ἐπισκέπτονται τὸ ὄρος ἐκεῖνο εὕρισκετο πεντακόσια σχεδὸν μέτρα ὑποκάτω μου· πεπεισμένος ὢν λοιπὸν ὅτι ἡ λέαινα ἤθελεν ἔλθει κάτωθεν, ἔστειλα ἑκατὸν βήματα μακρὰν ἀνωθέν μου τοὺς συνοδεύσαντάς με ἀνθρώπους, καὶ ἐπροσπάθησα νὰ τοποθετήθω ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερον.

Εἶχον ἤδη ἀποθέσει τὰ ὄπλα μου πλησίον λίθου τινός, ὅστις μ' εἶχε φανῆ κατάλληλον ὀπωσοῦν κάθισμα, καὶ ἤτοιμαζόμενι νὰ καθήσω, ὅτε ρίπτων ἐν τελευταίῳ βλέμμα εἰς τὸ βάθος τῆς κοιλάδος εἶδα τὴν λέαινάν μου περιπατοῦσαν ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς Κρεγχελάς.

Ἀφοῦ ἐπεριπάτησεν ὀλίγον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ταύτης κατέλιπε

μετ' ὀλίγον αὐτήν, διήλθε μικρὰν πεδιάδα, καὶ εἰσῆλθε μετὰ ταῦτα εἰς ἀτραπὸν τινα καταλήγουσαν εἰς πηγὴν, ὅπου συχνάκις εἶδον φοιτῶντας τοὺς λέοντας.

Μετὰ ἐν τέταρτον ὥρας εἶδον αὐτὴν ἐπανερχομένην ἐκ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ καὶ εἰσχωροῦσαν ὑπὸ τὸν περικυκλοῦντα τὴν φωλιάν της δρυμόν· βλέπων οὕτως αὐτὴν ἀφανισθεῖσαν ἐντὸς τοῦ δάσους· ἐκάθησα ἐπὶ τοῦ λίθου μου καὶ ἠτοιμάσθην νὰ τὴν ὑποδεχθῶ.

Εὐρισκόμην ἐν τῷ μέτῳ συστάδος τινὸς δένδρων ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου διαχωρήματος (1), ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου φωτός, καὶ μόνον μέρος τοῦ ἀντὶ θελγήτρου χρησιμεύοντος βιὸς διέκρινον, καὶ τοι ἐκεῖτο ὀλίγα μόνον θήματα μακρὰν μου. Ἐνόησα ἐπομένως ὅτι θὰ μ' ἦτον ἀδύνακτον νὰ πυροβολήσω δις κατὰ τῆς λεαίνης καὶ ὅτι ἔπρεπε ἢ νὰ τὴν φονεύσω διὰ τῆς πρῶτης μου βολῆς, ἢ τοῦλάχιστον νὰ τὴν καταστήσω ἀκίνδυνον.

Ὁ καιρὸς εἶχε παρέλθει, καὶ ἤρχιζεν ἤδη νὰ νυκτῶν, ὅτε ἐβρυχήθη κάτωθέν μου ἡ λέαινα πλησίον τῶν παρὰ τῶν γυπῶν καταβροχθισθέντων λειψάνων τῶν δύο ἄλλων βοῶν. Μετ' ὀλίγον ἤκουσα τὸν δοῦπον τῶν θημάτων της ὑπὸ τὸ δάσος· καθόσον δ' ἐπλησίαζεν ἤκουον ῥόγγον τινὰ ὑπόκωφον καὶ τακτικόν, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ τῆς ἀναπνοῆς της ὁ ῥόχθος· ἔκρινον, ὅτι δεκαπέντε θήματα ἦτο μακρὰν μου, καὶ ἐστερέωσα ἐπὶ τοῦ ὤμου τὴν καραβίναν μου διευθύνων τὸ ἄκρον της κατ' αὐτῆς, οὕτως ὥστε νὰ ἦμαι ἐτοιμὸς νὰ πυροβολήσω, ἅμα ἤθελε φανῆ. Ἐπέπρωτο ὁμως ἡ ἐκδρομὴ αὕτη νὰ μοὶ γεννήσῃ ἀρκετὰς συγκινήσεις, καὶ εὐκόλως δύναται τις νὰ ἐνοήσῃ ὅποιαν ἠθυάνθην συγκίνησιν, ὅτε ἀναζητῶν τὸν στοχαστῆρα (guidon) τῆς καραβίνας μου, εἶδον ὅτι δὲν τὸν εὕρισκον. Μόλις διέκρινον τὸ ἄκρον τῶν σωλήνων τοῦ ὄπλου μου, ὥστε ὀλίγα λεπτά ἀκόμη, καὶ δὲν θὰ ἔβλεπον τίποτε πλέον,

(1) Ἵς μοὶ ἐπιτραπῆ νὰ μεταφράσω οὕτω τὴν λέξιν *clairière* τῆς ἀντίστοιχον μᾶς προσφέρει τὸ λεξικὸν τὴν ἀδενδρον μέρος τοῦ δάσους, περιφρασὶν μικρὰν τῇ ἀληθείᾳ, πάντοτε ὁμως περιφρασὶν.

ὅτε τρία ἢ τέσσαρα βήματα θά ἦτο πλησίον μου ἡ λέαινα. Οὔτε στιγμήν λοιπὸν εἶχον νὰ διστάσω· ἠγέρθην πάραυτα καὶ ἐβάδισα κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτήν, ὅσον ἀθροβωδέστερον ἠδυνάμην, καὶ ἔτοιμος πάντοτε νὰ πυροβολήσω.

Ἀποῦ ἐπροχώρησα πέντε ἢ ἐξ βήματα βυθίζων τὰ βλέμματά μου εἰς τὸ δάσος καὶ προσπαθῶν νὰ καταμετρήσω δι' αὐτῶν τὴν πυκνότητά του, διέκρινα τὸ ἥμισυ τοῦ σώματός της διαμέσου δύο κλάδων ἴστατο ὀρθία καὶ ἀκίνητος, ἀκροαζομένη ἀναμφιβόλως θόρυβον ἀνεξήγητον δι' αὐτήν. Ἡ κεφαλὴ της μ' ἐκρύπτετο μέχρι τοῦ ὤμου σχεδόν, οὔτινος· μ' ἐφάνετο ὅτι διέκρινον κάλλιστα τὴν λαγόναν· εἶχον λοιπὸν ἐμπρὸς μου τὴν καρδίαν της· ἐπυροβόλησα ὅπως ἔτυχε, καὶ ὀλίγον κατ' εἰκασίαν, κατὰ τῆς λαγόνος τοῦ ὤμου, μάτην ὁμως ἐκυψά πάραυτὰ ἵνα διακρίνω ὑπὸ τὸν καπνὸν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς σφαίρας μου καὶ στείλω καὶ δευτέραν ἐν ἀνάγκῃ, οὐδὲν εἶδον. Ἐντούτοις βρυχηθὸς λίαν αὐαρέστου σημασίας ἀπεκρίθη εἰς τὸν πυροβολισμὸν μου, καὶ τὸ ἐξησκημένον μου οὐκ ἐνόησεν ὅτι τὸ ζῶον ἦτο θνασίμως πληγωμένον. Πραγματικῶς ἡ λέαινα ἦν ἐβλεπον ὅτε ἴστατο ὀρθία, ἤδη, ὅτε εἶχε καταπέσει, ἐκρύπτετο ὀπισθεν τῶν δένδρων, καὶ ἤκουον αὐτήν βρυχωμένην καὶ συνταραττομένην ἐπὶ αὐτῆς τῆς θέσεώς της· ὅθεν προφανῶς ἦτο βαρέως πληγωμένη. Μὴ ὦν ὅμως πολὺ διατεθειμένος νὰ ταξιθεύσω ἐν συνοδῇ αὐτῆς κυρία· αὐτῆς διὰ τὸν ἄλλον κόσμον, καὶ ἀναβάλλων διὰ τὴν ἐπαύριον νὰ τελειώσω τοὺς λογαρισμούς μου μετ' αὐτῆς, ἂν ἔζη, ἐνοεῖται, εἰτέτι, ἐπέστρεψα εἰς τὸ χωρίον μὲ τοὺς ἀνθρώπους μου, οἵτινες εἶχον ἀκούσει τὰ πάντα καὶ ἦσαν πεπεισμένοι καὶ αὐτοί, ὡς ἐγώ, ὅτι ἦτον ἰδική μας πλέον ἡ λέαινα.

Γενικὴ καὶ μεγίστη ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ εἰς τὸ Δουὰρ κατὰ τὴν ἐπιστοφὴν μας· αἱ γυναῖκες μάλιστα ἐζήτησαν νὰ ἔλθωσι τὴν ἐπαύριον εἰς τὸ ὄρος. ἵνα ἴδωσι τὸ ζῶον, πρὶν τὸ ἐκδάρωμεν, καὶ ἐκλέξωσι τὰ καλλίτερα τῶν σαρκῶν του τεμάχια.

Τὴν 31 πρὶν τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἔφθασα πλησίον τοῦ μέρους, ὅπου εἶχε πέσει τὴν προτεραίαν ἡ λέαινα, ἀκολουθούμενος ὑφ' ὄλων τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν τοῦ Δουάρ. Ἄφου ἐσύσθησα εἰς πάντας νὰ μὴ πλησιάσωσι περισσότερον, μετέβην μετὰ τοῦ σπαχῆ μου ἐπὶ τῆς θέσεως, ὅπου εἶχα πληγῶσει τὸ ζῶον. Ἡ θέσις ἦτο κενή· αἱματηρὸν ἔλος ὅμως εἶχε σχηματισθῆ ἐπ' αὐτῆς, καὶ μοι ἦτο ἤδη εὐκολώτατον ν' ἀκολουθήσω τὰ ἴχνη, τῆς λεαίνης διὰ τῶν σταλαγμῶν τοῦ αἱματός της, καθ' ὅσον μάλιστα εἶχεν ἐντελῶς ἀποφύγει τὰ θαμνώδη μέρη τοῦ δάσους, κ' ἔβλεπον πάντοτε ὅτι εἶχε προχωρήσει καταβαίνουσα, ἀπαντῶν καὶ εἰς ἕκαστόν μου βῆμα ἴχνη τῶν συχνῶν αὐτῆς καταπτώσεων. Ἐνόησα δὲ ταχέως ὅτι ἐβάδιζε μόνον ἐπὶ τριῶν ποδῶν, ὅτι ὀσάκις ἐπιπτε, ἐπιπτε πάντοτε ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους, καὶ ὅτι τὸ ὄστον τοῦ ὤμου ἔσκαπτε πάντοτε αὐλακὰ τινὰ εἰς τὴν γῆν, ὀσάκις ἐπιπτε. Ἐσυμπέρανα δ' ἐκπούτου ὅτι ἡ σφαῖρά μου, εἰσδύσασα εἰς τὴν λαγόνα τοῦ δεξιοῦ ὤμου, διεπέρασε πλαγίως τὸ στήθος, καὶ ἐξῆλθε διὰ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου, θραύσασα αὐτόν. Ἡ λέαινα οὕτω νεκρὰ ἢ ζῶσα ἔτι, οὐκ ἦτο πλησίον ἐκεῖ· ἦτο καιρὸς λοιπὸν νὰ λάβω τὰ μέτρα μου, προσέχων πρὸ πάντων νὰ ἔχω πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὰ αἱματηρὰ ἴχνη, ὥστε νὰ ἔχω πάντοτε ἐνώπιόν μου καὶ κάτωθέν μου τὴν λέαιναν. Πρὸς τοῦτο δὲ, ὀσάκις ἔφθασα πλησίον θύμνου τινός, καταλλήλου νὰ κρύψῃ αὐτὴν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, διέταττα τὸν σπαχῆν μου νὰ ρίπτῃ λίθους κατὰ τοῦ θάμνου, ἵνα ἐξαγάγωμεν αὐτὴν ἐκεῖθεν, ἢ παρρηγίσωμεν αὐτὴν καὶ βρυχηθῆ, ἂν εὐρίσκετο κεκρυμμένη ἐντὸς αὐτοῦ. Τὸ στρατήγημα τοῦτο ἐπέτυχε πληρέστατα.

Εἶχον διέλθει ἤδη διαχώρημά τι, ὅπου εἶχεν ἐπὶ πολὺ μείνει κατακεκλιμμένη ἡ λέαινα, ὡς ἐφαίνετο ἐκ τοῦ χυμένου αὐτόθι αἵματος, καὶ φθάσει εἰς τὸ ἄκρον σχεδὸν πυκνοτάτου δάσους, ὅτε ὁ σπαχῆς μου ἐσφενδόνισε λίθον τινὰ ἐνώπιόν μου. Βρυχηθὸς, ὅποιον πολλάκις εἶχον ἤδη ἀκούσει, ἀπάντησεν εἰς τὴν πρόκλησιν ἐκείνην.

Τὸ δάσος ἤμῳ, ἐν ᾧ εἶχε καταφύγει ἦτο τόσον πυκνόν, ὥστε μ' ἦτο ἀδύνατον νὰ εἰσχωρήσω ἐντὸς αὐτοῦ, χωρὶς νὰ τὴν ἐγγί-
σω σχεδόν, καὶ νὰ διασπαραχθῶ ἐπομένως, πρὶν ἢ καὶ ἀπαξ
καὶν δυνηθῶ νὰ πυροβολήσω κατ' αὐτῆς. Ὁμολογῶ ἐν τούτοις
πρὸς αἰσχύνην μου, καθότι πραγματικῶς θὰ ἦτον ἀνοησία, δι,
ἀν δὲν εἶχον ἄλλο μέσον νὰ τὴν ἀποτελειώσω, ἤθελα ἀδιστα-
κτως εἰσχωρήσει εἰς τὸ δάσος, πεποιθῶς κατὰ μέγα μέρος εἰς
τὴν καλὴν μου τύχην, ἣτις ἀπειράκις κατ' ἀπίστευτον σχεδόν
τρόπον μ' ἐπροστάτευσε. Ἄλλ' εἶχον ἐνώπιόν μου ἄδενδρον μέ-
ρος τοῦ δάσους, ἀρκετὰ εὐρύχωρον, ὅπου ἠδυνάμην νὰ ἐξαγάγω
αὐτὴν ἐνῷ λοιπὸν διέταξα νὰ καύσωσι θάμνους τινὰς κύκλωσι
τοῦ μέρους ὅπου εἶχε καταφύγει ἡ λέαινα, ἵνα μὴ ἐξέλθῃ ἐκεῖ-
θεν αὕτη, μ' ἔφερον ἐκ τῆς Κρεγγελᾶς ὁ σπαχῆς μου ὅπλα τινὰ,
ὧν εἶχα ἀνάγκην. Ἀφοῦ ἐγεμίθησαν τὰ ὅπλα ταῦτα διένειμον
τέσσαρα ἐξ αὐτῶν εἰς Ἄραβας, οὓς ἀνεβίβασα ἐπὶ δένδρου τινός,
ἐν μέσῳ τοῦ διαχωρήματος διατάξας αὐτοὺς νὰ πυροβολήσωσι
πάντες συγχρόνως, φωνάζοντες καὶ ἀλλαλάζοντες ἅμα ἐδίδον εἰς
αὐτοὺς τὸ σημεῖον. Ἐνα δὲ ἄλλον ἐφιππον Ἄραβα ἐποποθέτησα 30
βήματα μακρὰν τοῦ ἄκρου τοῦ δάσους, διατάξας αὐτὸν νὰ μείνῃ
ἐκεῖ ἀκίνητος μέχρις οὗ φωνῆ ἢ λέαινα, τότε δὲ νὰ τρέξῃ ὅσον τα-
χύτερον ἠδύνατο, πρὸς ἐμὲ διευθυνόμενος, πλαγίως ὁμοίως ὀλίγον,
ἐν ἀφήσῃ οὕτω ἐλευθέραν τὴν εὐθυβολίαν μου. Ἐκάθησα ἐπὶ τοῦ
διαχωρήματος τοῦ δάσους, βήματα τινὰ πρὸ τοῦ δένδρου, ἐφ' οὗ
ἦσαν οἱ Ἄραβες, ἔχων πλησίον μου τὸν σπαχῆν μου, ἐπιφορτισ-
μένον νὰ μοὶ δώσῃ τὰ ὅπλα μου κατὰ τὴν κατάλληλον στιγμήν.
Πάραυτα δὲ ὡσεὶ διὰ μαγίας ἐξεκινώθη τὸ δάσος τῶν πολυα-
ριθμῶν θεατῶν, οἵτινες εἶχον κύκλω μου συρρέουσι, καὶ οἱ μὲν
ἄνδρες ἀνέβησαν ἐπὶ τῶν ὑψηλοτέρων δένδρων, αἱ δὲ γυναῖκες κα-
τέφυγον εἰς τὴν κορυφὴν ὑψηλοῦ τινος βράχου.

Ἐδῶκα εὐθὺς τὸ σημεῖον εἰς τοὺς ἐπὶ τοῦ δένδρου καθημέ-
νους. Τοὺς πυροβολισμοὺς ἀκούσασα ἡ λέαινα ἐβρυχήθη ὀργίλη,
καὶ, ἅμα μάλιστα ὁ πρῶτος θριαμβευτικὸς ἀλλαλαγμὸς τῶν Ἄ-

ράβων ἀντήχησεν εἰς τοὺς ἀέρας, ἐφάνη εἰς τὸ ἐνδότερον τοῦ δά-
 σους καὶ ὤρμησε κατὰ τοῦ ἵππεως, ὃν εἶχα πλησίον ἐκεῖ τοπο-
 θετήσῃ, ὅστις ὤρμησε καὶ οὗτος εἰς φυγὴν, ἅμα τὴν εἶδε. Μο-
 λονότι ἦτο τρίπους ἢ λέαινα, τὰ πρῶτά της ἄλματα ἐν τούτοις
 μ' ἐξέπληξαν, τόσοσιν ταχέως ἐπλησίαζε τὸν Ἄραβα, ὅστις ἐν
 τούτοις ἔτρεχεν ἀπὸ ρυτῆρος.

ΙΟΥΑΙΟΣ ΓΕΡΑΡΔΟΣ Ο ΛΕΟΝΤΟΘΗΡΑΣ.

Σφαῖρα, βληθεῖσα 40 βήματα μακρόθεν, ἐσταμάτησε μὲν αὐτὴν
 καὶ τὴν ἐκλόνησε, δὲν τὴν ἐρρίψεν ὅμως. Ὁ ἵππεὺς ἐξηκολούθει
 τρέχων, ἡ λέαινα ὅμως ὤρμησε κατ' ἐμοῦ ἤδη. Ἔλαβον ἐγκαί-
 ρως τὸ δεύτερόν μου πικρόδελον καὶ τὴν ἐφιλοδώρησα, εἴκοσι
 βήματα μακρόθεν, δύο ἄλλας σφαῖρας, ἐν μέσῳ τῶ στήθει της.
 Ἐπίστη ὡσεὶ κεραυνόβλητος, καὶ ἐνόμιζον ἤδη αὐτὴν νεκρᾶν, ὅτε

ηγήρθη πάλιν, μοι ἔδειξεν ὅλους τοὺς ὀδόντας της καὶ προσεπά-
θησε νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμέ· πλὴν οὗτος ἦτο ὁ τελευταίος της ἀγών,
καὶ κατεκυλίσθη πάραυτα χαμαί, βρυχηθεῖσα μακρὸν βρυχηθμὸν
ὀδύνης, εἰς ἃν ἀνταπεκρίθη φοβερός τῶν Ἀράβων ἀλαλλαγμός.»

Ἴδου ἡ ὑπόσχεσίς μου ἐκπληρωθεῖσα, φίλε ἀναγνώστα· ἔρμει-
νες εὐχαριστημένοι; ἐννοεῖται, ὅτι ἐγὼ τὸ ἐλπίζω· ἂν τὸ ἐναντίον
ἀνέβῃ, σκέψαι πάλιν ὅτι δὲν σ' εἶχα ὑποσχεθῆ καὶ τι περισσό-
τεροι· σοὶ προσφέρω μάλιστα σήμερον καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ Γε-
ράρδου, ἣν, ἂν καλῶς ἐνθυμῆσαι, δὲν σ' εἶχα ὑποσχεθῆ.

A. S. B.

Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ ΕΝ ΤΙΡΟΥΡΟΙΣ.

Ἐξ λεύγας μακρὰν τῆς Ῥώμης, κεῖται ἡ τερπνοιάτη τῶν Τι-
βούρων πόλις, σικελικῆς καταγωγῆς, κληθεῖσα οὗτος ἀπὸ Τιβού-
ρου, πρωτοτόκου υἱοῦ τοῦ Ἑλληνοσ κατακτητοῦ της. Ἡ θελκτι-
κωτάτη θέσις αὐτῆς, ὁ διαρκῶς προσμειδιῶν αὐτῇ γλαυκὸς οὐρα-
νός της, καὶ οἱ γελέντες κύκλω της λόφοι, κατέστησαν αὐτὴν
προσφιλή τῶν Ῥωμαίων πλουσίων διαμονήν, διανοσμησάντων αὐ-
τὴν διὰ μεγαλοπρεπῶν μεγάρων καὶ ἐπαύλεων.

Τὰ Τίβουρα (Tivoli) κεῖνται ἐπὶ ὑψώματός τινος εἰς τοὺς
πρόποδας τῆς σειρᾶς τῶν Ἀπενίνων ὄρέων, ἧτις ἐκτείνεται ἐνου-
μένη μετὰ τῆς σειρᾶς τῶν Ἀβρουσιανῶν καὶ Καμπανιακῶν ὄ-
ρέων. Μεταξὺ δὲ τῶν γραφικωτάτων καὶ περιέργων μνημείων,
ἅτινα κατακοσμοῖσι τὰ μαγευτικά της τοπεῖα, ὡς ἐν τῶν κν-
ριωτέρων, πρέπει ἀναντιρρήτως νὰ καταριθμηθῆ Ὁ Ναός της
Ἑστίας καλούμενος κοινῶς *Ναός της Σιβύλλης* (Tempio del-
la Sibylla). Κεῖται οὗτος ἐπὶ τῆς κορυφῆς βράχου τινός, ἀνορ-
θουμένου ἐπὶ τοῦ μεγάλου καὶ φοβεροῦ σχεδὸν καταρράχτου τῆς
Ἀνιένης. Εἶνε δὲ περιφερῆς τὸ σχῆμα, καὶ τῆς κομψότερας ἀρχι-
τεκτονικῆς, ἣν ἐθαύμασε ποτὲ ὀφθαλμὸς ἐπὶ τῶν ἀρχαίων οἰκο-
δομημάτων. Ὁ ὄρθμος του εἶνε κορινθιακός, καὶ τιτανώδης (traver-

Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ.

τινο) τῆς κατασκευῆς του ὁ λίθος. Ἐπὶ βάσειος δ' ἄρκετὰ ὑψηλῆς ἴστανται οἱ περικυκλοῦντες κομψότατοι τὸν σηκὸν βαδωτοὶ κίονες τὸ μὲν πάλαι δεκαοκτῶ ὄντες τὸν ἀριθμὸν, σήμερον δὲ μόνον δέκα σωζόμενοι ὑποβαστάζουσιν οἱ κίονες οὗτοι ζωφόρον κεκοσμημένην δι' ὠραιστάτων ἐγκάρπων κομψοτάτου καὶ καθαροτάτου ρυθμοῦ. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ἴστω ἐπιγραφή, ἧς ὁμῶς σήμερον σώζονται μόνον τὰ ὀλίγα ταῦτα γράμματα E. L. CELLIO. L. F.

Ἡ πρὸς τὸν ναὸν ἀνοδος ἐγένετο διὰ κλίμακος ἧς ὀλίγιστα παρέμειναν σήμερον τὰ ἴχνη. Εἰς τὰ πλάγια τῆς θύρας, δι' ἧς εἰσέρχεται τις εἰς τὸν ναὸν ὑπάρχουσι δύο θυρίδες, ἀξιοσημείωτοι ἰδίως διὰ τὰς ἐπιστεφούσας αὐτὰς ὠραίας κορωνίδας· τὸ ἔδαφος τοῦ τεμένους εἶνε ὑψηλότερον τῆς ἐξωτερικῆς στοᾶς, ἀφοῦ διέβαλιμος ἀνάβασις ἔφερεν εἰς αὐτό. Ὁ ἐσωτερικὸς ὁμῶς σῆκος τοῦ ναοῦ φαίνεται μεταγενεστέρως ἐποχῆς ἔργον, πιθανῶς τῶν χρόνων, καθ' οὓς ἐγρησήμευσεν εἰς τὴν χριστιανικὴν λατρείαν ὁ ναὸς οὗτος· πρὸς τοιαύτην δὲ πιθανολογίαν παρέχουσιν ἀφορμὴν τὰ ἐπ' αὐτῆς παρατηρούμενα ἀγιογραφήματα.

Ἄν πιστεύσωμεν τῶν ἀρχαιοδιφῶν τὰς ἐρεῦνας, ὁ χαριέστατος οὗτος ναὸς ᾠκοδομήθη κατὰ τὴν τελευταίαν περίοδον τῆς Ῥωμαικῆς δημοκρατίας, δηλ. μεταξύ Σύλλα καὶ Αὐγούστου. Ἄν δὲ τὸ ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου γεγραμμένον ὄνομα τοῦ Κελλίου θεωρηθῆ ὡς τὸ τοῦ ἰδρυτοῦ τοῦ ναοῦ τούτου ὄνομα, πιθανώτατον εἶνε ὅτι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ναὸς τῆς Ἑστίας ᾠκοδομήθη 70 ἔτη π. Χ. ἀφοῦ ὁ Λούκιος Κελλίος ἀνθυπάτευσεν ἐν Ἑλλάδι καὶ ὑπάτευσεν μετὰ ταῦτα ἐν Ῥώμῃ τὸ 682 ἀπὸ Ῥώμης ἔτος.

(Κατὰ τὸ Ἴτχλικόν).

Λ.

ΥΠΟ ΤΟ ΛΑΞΙΒΡΟΧΙΟΝ.

Διήγημα.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἰδοῦ, ἔφθασε τὸ φθινόπωρον, ἐντὸς ὀλίγου φθάνει καὶ ὁ χειμῶν· ὁ οὐρανὸς ὁμοιάζει θάλλον ἐκ ρυπαροῦ λευκοσιδήρου, καὶ χεράσσεται ὑπὸ τῶν ἀναριθμητῶν σιγῶν, αἵτινες πίπτουν,

πρήτουν . . . ἀδιακόπως. Αἱ ὑδρορροαὶ ἤρχισαν πάλιν νὰ τραγωδῶσι μονοτόνως . . . καὶ τὸ ἀλεξιβρόχιον τέλος πάντων κατέστη σύντροφος ἀπαραίτητος, ὡσεὶ μέρος ἀχώριστον τοῦ σώματός μας. Ἐπομένως τὸ μικρὸν μας τοῦτο ἱστόρημα δὲν θίγει ἴσως φανῆ παράκαιρον.

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα εὐρισκόμην εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Μαξίμου Π. . . , ἐνὸς τῶν καλλιτέρων μου φίλων, ζωγράφου μαχῶν καὶ εἰδικότητά· ἐκάπνιζον καὶ συνωμίλου μετ' αὐτοῦ ἐν μέσῳ τῆς σωρείας ἐκείνης ἀσπίδων, κράνων, θωράκων, πυροβόλων, κ.τ.λ. ὅτε παρατήρησα ὅτι εἶχε παρέλθει ἀνεπαισθήτως ἡ ὥρα.

— Ἀναθλεπώμεθα λοιπὸν, φίλτατε, εἶπον ἐγειρόμενος.

— Περίμενέ με μίαν στιγμὴν, κ' ἐξερχόμεθα μαζύ, ὑπέλαβον ἐκεῖνος.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὡς ἐκ συνθήματος ἔγεινε καταβράκτις σχεδὸν ἡ βροχὴ, καὶ ἤρχισε μίᾳ τῶν ῥαγδαιοτάτων ἐκείνων βροχῶν, αἵτινες, εἰ καὶ παροδικαί, οὐχ ἦτον εἶνε λίχν δυοσάριστοι.

— Χωρὶς ἀλεξιβρόχιον ἐξέρχεσαι; τὸν ἠρώτησα, βλέπων αὐτὸν ἔτοιμον νὰ ἐξέλθῃ.

Δὲν με ἀπεκρίθη αὐτός, ἀλλ' ἐμύρφατε παραδοξῶς πως, καὶ ἐρόρεσε ἐντὶ τῶν ἀδιαβρόχων ἐκείνων ἐπενδυτῶν, οἵτινες μεταμορφοῦσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς πισσασφαλτωμένα ἐμπορικὰ δέματα.

Ἐξήλθομεν λοιπὸν ἀπειποῖθῃ τὸν βραχίονί μου καὶ τὴν σέπην τοῦ ἀλεξιβρόχου μου, προτιμήσας νὰ βιδίξῃ πλησίον μου, ὑπὸ τοὺς σταλαγμοὺς αὐτοῦ τοῦ ἀλεξιβρόχου μου. Ἐπειδὴ δ' ἐγὼ ἐκπληττόμενος διὰ τοῦτο ἐπέμενον νὰ πλησιάσῃ,

— Ὄχι, ὄχι, μοὶ εἶπε μετὰ στεναγμοῦ, τὸ ἀλεξιβρόχιον ἀφῆκε καὶ πάλιν ἀπαισιῶν ἀνάμνησιν εἰς τὴν ζωὴν μου.

Δὲν ἠδυνήθην νὰ καταστείλω ἐκρηξίν γέλωτος πρὸς τὸν σύνδεσμον αὐτὸν τῆς ἀπαισιότητος καὶ τοῦ ἀλεξιβρόχου.

— Γελάς; μὲ εἶπε σχεδὸν ὠργισμένος.

— Βέβαια· γελῶ, συλλογιζόμενος πῶς δύναται νὰ γείνη ἀπαίσιον πρᾶγμα ἡ μηχανὴ αὐτὴ, ἡ ἐκ ξύλου, χάλυθος, φαλαίνης καὶ μετάξης συγκειμένη, ἥτις προφυλάττει ἐμὲ καὶ βρέχει σέ!

— Μὲ βρέχει! ἀλήθεια καὶ εὐχαριστοῦμι δι' αὐτό· ὡς πρὸς τὸ ἀπαίσιον της, ἄκουσον, ἂν θέλῃς, καὶ κρίνε.

— Ἐλθέ ὅμως πλησιέστερον, διότι ἀλλέως θὰ μοῦ διαφύγῃ τὸ ἥμισυ τῶν λόγων σου.

Ἰποχωρήσας τέλος εἰς τὴν παρατήρησιν ταύτην, ἔλαβε τὸν βραχίονά μου, ἤγειρε βλέμμα μίσους πρὸς τὸ ἀλεξιβρόχιόν μου, καὶ ἐξηκολούθησεν ὡς ἐξῆς.

« Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἀκόμη εἶχον γείτονα νεάνιδά τινα, κατοικοῦσαν μετὰ πῶν γονέων της ἀντικρὺ τῆς οἰκίας μου. Τὴν εὐρισκὸν χαριστάτην. Δὲν ἦτον δὴλ. οὔτε Ἀφροδίτη τὴν ὠραιότητα, οὔτε Ἄρτεμις κυνηγέτις, οὔτε δεκάτη μοῦσα· ἀλλ' ἦτο ὄν τι, πλήρες χάριτος, υἰείας καὶ νεότητος, πλήρες εὐαισθησίας καὶ εὐφυίας, μία τῶν γυναικῶν ἐκείνων αἵτινες θὰ γίνωσι πάντοτε καλαὶ σύζυγοι, καλαὶ μητέρες, καὶ θὰ ἦνε πάντοτε ἡ χαρὰ τῆς οἰκίας των. Διὰ κρυφίου τινος μαγνητισμοῦ, ἅμα εἰς ἐξ ἡμῶν προέβαιεν εἰς τὸ παράθυρον, εἴλκυε πάντοτε καὶ τὸν ἄλλον εἰς τὸ ἄλλο παράθυρον· ἀντηλάσσομεν τὰ βλέμματά μας τοιουτοτρόπως, πλὴν οὐδὲν περισσότερον. Ἠξέυρεις, ὅταν τις ἀγαπᾷ γίνεται . . πῶς νὰ τὸ εἰπῶ; γίνεται . . ἀδέξιος, δειλός. Τέλος πάντων ἠγαπώμεθα· εἰμι βέβαιος· δὲν ἠξέυρομεν ὅμως πῶς νὰ ὑπερπηδήσωμεν τὰς παιδαριώδεις μας ἐκείνας διασκεδάσεις, ὅταν ἐσπέραν τινὰ, πρὸ δύο μηνῶν περίπου, ἐβρεχεν ὡς συνήθως, καὶ ἐβάδιζον ὠπλισμένος διὰ τῆς μηχανῆς αὐτῆς, ὠφελίμου συγχρόνως καὶ ὀχληρᾶς. Ἐντὸς ὀλίγου ὅμως τοσοῦτον βῆγδαία ἐγεινεν ἡ βροχὴ, ὥστε ἠναγκάσθην νὰ ζητήσω καταφύγιον ὑπὸ αὐλειον τινὰ θύραν. Μόλις εἰσέρχομαι, καὶ τί βλέπω; τὴν γειτονάμου, ἥτις ἀνέβη καὶ ἐκείνη νὰ πύσῃ ἡ βροχὴ. Φοβήσασθε τὴν ἐπιληξίαν,

μου, τὴν εὐτυχίαν μου. Μ' ἐξέφρασε, μετὰ τινος αἰδήμονος χαρᾶς, πόσον ἐστενοχωρεῖτο ἕνεκα τῆς κακοκαιρίας ἐκείνης, ἥτις τὴν ἔκαμνε ν' ἀργῆ τόσο. διότι θὰ ἦτον σχεδὸν ἡ ὥρα δέκα. Κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἡ βροχὴ εἶχε μετρίασθῆ ὀλίγον. Τὴν παρεκάλεσα νὰ δεχθῆ τὸ ἀλεξιδρόχιον καὶ τὸν βραχιονά μου, προτείνων αὐτῇ νὰ τὴν συνοδεύσω μέχρι τῆς οἰκίας της. Βλέπεις ὅτι ὁμοιάζομεν ὀλίγον ἐδῶ μὲ τὸν Παῦλον καὶ τὴν Βιργινίαν. Καθ' ὁδὸν μοῦ ἐξήγησε πῶς εὕρισκετο μόνη εἰς τοιαύτην ὥραν. Ὁ πατήρ της τὴν εἶχε φέρει νὰ δειπνήσῃ εἰς τῆς ἀσθενοῦς θείας της, ἥτις θὰ διέταττε νὰ τὴν συνοδεύσουν κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν της ὅτε ὁμως ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ, οὐδεὶς εὕρεθη νὰ τὴν συνοδεύσῃ, καὶ ἀπεφάσισεν ἐπὶ τέλος νὰ ἐπιστρέψῃ μόνη. Ἐγὼ εὐλόγησα τὴν τύχην μου. Δὲν ἤξεύρω πῶς ἡ μοναξίει καὶ τὸ σκότος μ' ἔκαμαν ν' ἀφήσω κατὰ μέρος τὸ πλεῖστον τῆς ἀνοσιᾶς καὶ δειλίας μου, καὶ νὰ τῇ ὁμολογήσω καθαρῶς ὅτι τὴν ἠγάπων καὶ ἐπεθύμουν νὰ τὴν νυμφευθῶ δι' ἀγνῆς τινός καὶ εὐκρινεστάτης ἀποκρίσεως, τοιαύτης, ὅταν μόνον γυναῖκες δύνανται ν' ἀποκριθῶσι, μ' ἔκαμε νὰ ἐννοήσω ὅτι ἡ καρδία της δὲν ἀπεδοκίμαζε τὸ αἰσθημά μου. Οὕτω δὲ λαλῶν μετ' αὐτῆς ἐθαύμαζα ὀλογὸν τὴν εὐκρινεῖν καὶ ἀγνότητά της καρδίας τῆς παρθένου ἐκείνης. Ἐφθάσαμεν. Τὴν ἀφήκα πλέων εἰς εὐδαμονίαν, καὶ τότε μόνον ἐννόησα ὅτι εἶχα λησμονήσει τὸ κριώτερον, δηλ. νὰ ὀρίσωμεν τρόπον τινὰ κατάλληλον δι' οὗ νὰ πρῶρησιασθῶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός της. Ἐν τούτοις εἶχον μαθεῖ παλιν τ' ὄνομά της, ἤξευρον ὅτι ὠνομάζετο Ζεννή.

Τὴν ἐπαύριον ὅταν ἐπαινεῖτομεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον εἰς τὸ παράθυρον, ἦσαν μὲν τὰ βλέμματά μας ὀλίγον ἐκφραστικώτερα, αἱ ἐλπίδες μας ὅμως εἰς τὴν αὐτὴν εὕρισκοντο στάσιν. Ἐζήτουν πῶς ἠδυνάμην νὰ παρουσιασθῶ εὐπροσώπως εἰς τοὺς γονεῖς της, καὶ οὐδένα τρόπον εὕρισκον. Ἀνάγκη λοιπὸν ὑπῆρξε νὰ περιμείνω παρῆλθον ἡμέραι τινες τοιοῦτοτρόπως.

Ἡμέραν τινὰ, ὅτε περιπάτου, κατὰ τὸ σῆμα, προφυλαττό-

μενος ὅσον καλλίτερον ζυνάμην ὑπὸ τὴν μηχανὴν αὐτὴν, τὴν ὀπρίαν κρατεῖς, εἶδον βαδιζούσαν ἐμπρὸς μου μικρὰν τινα γυναῖκα, φιλαρέσκως ἐνδεδυμένην, καὶ προτπαθοῦσαν, ὡς ἐφαίνετο, νὰ προφυλάττῃ ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν ἐνδυμασίαν της. Ἐκ φιλοφροσύνης, ἐξ ἀδρόφροσύνης, ὅπως θέλεις εἰπέτο, ἐπροχώρησα καὶ τῇ προσέφερα τὸ ἀλεξιβρόχιόν μου· ἅμα ἤκουσε τὴν πρότασίν μου τὸ γύναιον ἐκεῖνο, τὸ δροσερὸν ἔτι διατηρούμενον μ' ὄλην του ἰσως τὴν πεντηκοντάδα, ἀνευέωθη ἔλεγε, ἐκ τῆς χαρᾶς του. Ἐδέχθη, αὐτὸ ἐνοεῖται, χωρὶς νὰ σοῦ τὸ εἶπω. Μετὰ τινος στιγμᾶς συνδιαλέξεως εὐλόγησα πάλιν τὴν τύχην.

— Τὸ ἀλεξιβρόχιον

— Τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν, ἐπανελάθην ὁ Μάξιμος. Ἡ μικρὰ ἐκεῖνη γυνὴ ἦτο . . . μάλιστα ποία.

— Ἡ μήτηρ τῆς γείτονόσ σου;

— Ἡ ἰδία. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, μ' ἔκαμε καλὴν ἐντύπωσιν· ἀπετόλμησα λοιπὸν, καὶ τῆς ὀμίλησα ὡς μνηστήρ· κατευνάθη πέραυτα ὄλη της ἡ καλὴ διάθεσις, ἀνέλαθεν ὅμως πάρχυτα τὸ πρόσωπον τῆς μητρὸς· μ' εἶπεν ἐν γένει ὅτι εἶχε τὴν καλλιτέραν ἰδέαν περὶ ἐμοῦ, ὅτι εἶχε συλλάβει πολλάκις τὰ βλέμματά μου διευθυνόμενα πρὸς τὸ παράθυρον· ἐν συνόψει δὲ μ' ὀμίλει γελῶσα ὡς εἰς μέλλοντα γαμβρόν της, μ' ἐθαυκάλιζε μὲ τὰς ὠραιότερας ἐλπίδας, ὅτε ὑπὸ τῇ ἀλεξιβρόχιον ὄντες καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ἴδωμεν ἐμπροσθέν μας, ἠκούσαμεν αἴφνης, δύο βήματα πρὸ ἡμῶν, τὰς ἐξῆς λέξεις, διὰ φθοεῶς φωνῆς προφερομένας.

— ὦ! Θαυμάσια! μὴν πειράζεσθε!

Ἀνῆγειρα ὀλίγον τὸ ἀλεξιβρόχιόν μου καὶ εἶδον, ἰστάμενον ἐμπρὸς μας μ' ἐσταυρωμένους τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους του, καὶ κλείοντα τὴν ὁδὸν μας, κολοσσὸν τινα πέντε ποδῶν καὶ δέκα δακτύλων ὕψους καὶ ἀναλόγου πάχους, μὲ τὸ πικράτημόν του, μὴ αἰσθανόμενον τὸ βῆρος τῆς ἐξῆκοντάδος, ἦν ἔφερον ἐπὶ τῆς βράχεώς του, καὶ ἀπλῶς εἶπεῖ ἦθους καὶ στάσεως ἐντελῶς στρατιωτικῆς.

— Ὁ σύζυγός μου! εἶπε τὸ γύναιον.

— Κύριε, μ' εἶπεν ὁ γίγας, ἀρχαῖος συνταγματάρχης τῶν θωρακοφόρων σὲ ζητεῖ ἱκανοποιήσει· καὶ μοῖνονότι βρέχει, θὰ εὐρωμεν πιστεύω καμμίαν γωνίαν, ὅπου νὰ σμίξωμεν ὀλίγον τὰ ξίφη μας.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, συνταγματάρχα, ἐπανελάβον ἐγώ, ἀν' ἡ προθυμία νὰ προφυλάξω τὴν κυρίαν σας ἀπὸ τὴν βροχὴν, εἶνε προσβολή, ἀπαιτοῦσα αἶμα, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— ὦ! τόσον καλλίτερα τότε, εἶπεν ὁ γηραιὸς πολεμιστὴς, λαμβάνων τὴν χεῖρά μου καὶ συντρίβων σχεδὸν αὐτὴν διὰ τῆς σφίξεως.

— Ἀλλὰ, . . . μὴ πως 'ξεύρεις τοῦλάχιστον, ὑπέλαβεν ἡ σύνοδος μου, περὶ τίνος πρόκειται.

— Καλὰ καλὰ, ἐμουρμούρισεν ὁ μεμφίμοιρος ἐκεῖνος.

— Ἰδοῦ, λοιπόν· ἐξηκολούθησεν ἐκείνη· ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ μὲ ἀπήντησε, μ' ἐσκέπασε μὲ τὸ ἀλεξιβρόχιόν του, καὶ μοῦ ἐζήτηε ἤδη τὴν χεῖρα τῆς Ζεννῆς μας.

— ὦ! ἀλλὰ πῶς δὲν τὸ ἐλέγατε νῆς μου;

— Ὅριστε! ἀπεκρίθη ἡ μικρὰ γυνὴ, καὶ ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ ὀμιλήσῃ μαζί σου;

— Δότε μου τὸν λόγον σας, κύριε, ὅτι εἶν' ἀλήθεια ὄλ' αὐτά.

— Σὲς ὀρκίζομαι, συνταγματάρχα εἶπον μετ' ἐκχύσεως, ὅτι εἶνε ἡ ἀλήθεια καὶ μόνη.

Φαίνεται δὲ ὅτι μ' ἔλαβεν εἰς καλὸν μάτι καὶ ὁ πατήρ, καθότι ἐπανελάβεν ἐξακολουθῶν νὰ συντρίβῃ τοὺς δακτύλους μου:

— Σὲς πιστεύω, εἴσθε γενναῖοι ἄνθρωποι, καὶ σας ἔχω μάλιστα ὡς ἄνθρωπον τῆς τιμῆς· ἀς ἰδῶμεν ποῖος εἴσθε; τί ἐπάγγελμα ἔχετε.

— Τί χρυσὴ τύχη! συνταγματάρχα, τῷ εἶπον καταμαγευμένος διὰ τὴν στροφὴν, ἣν ἐλάμβανεν ἡ ὀμιλία μας, εἴμεθα δύο βήματα μακρὰν τῆς κατοικίας μου. Ἄν θέλετε νὰ λάβητε τὸν

κόπον ν' ἀναζητή, θὰ μοῦ κίμετε τὴν τιμὴν νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ
ἐργαστήριόν μου.

— Ἐργαστήριον;

— Ἐργαστήριον ζωγραφικῆς.

— Ἄ! εἶθε ζωγράφος!

— Μάλιστα! ζωγράφος μαχῶν!

— Μαχῶν; Διάβολε! ὦ! νέε μου φίλε, εἶπε συντριβῶν τὰς
ἀπολειπομένας ἀρθρώσεις μου, εἶμαι τῇ ἀληθείᾳ μαγευμένος ὅτι
ἔκαμα τὴν γνωριμίαν σας.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ο ΘΝΗΣΚΩΝ ΠΟΙΗΤΗΣ.

(Ἐκ τῶν Παιητικῶν Μελετῶν τοῦ Λαμαρτίνου).

ὦ! τὸ κύπελλον ἐθραύσθη τῆς ζωῆς μου πλήρες ἔτι·
Ἀναπνέω καὶ στενάζω, καὶ τὰ νεαρά μου ἔτη
Μὲ τοὺς στεναγμούς μου φεύγουν, ... φεύγουν ἐν μετὰ τὸ ἄλλο,
Καὶ ἡ πτέρυξ τοῦ θανάτου μὲ τὸ σήμαντρον τὸ κλαῖον
Ἀνγγέλλει ὅτι κεῖμαι τὴν ἐσχάτην ὥραν πνέων·

— Νὰ θρηνήσω, ἢ νὰ ψάλω;

ὦ! ἄ; ψάλω, ἀφοῦ ἦνε εἰς τὰς χεῖράς μου ἡ λύρα,
ὦ! ἄ; ψάλ' ἀφοῦ μ' ἐμπνέη τοῦ θανάτου μου ἡ μοῖρα

Μελωδίας—ὡς τὸν κύκνον — εἰς τοῦ τάφου μου τὸ χάσμα!
 Ἐὰν ἡ ψυχὴ μας ἦνε ἁρμονία κ' ἔρωσ μόνον,
 Τῶν ἀποχαιρετισμῶν μου ἄς εἰπῶ κ' ἐγὼ τὸν πόνον
 Μὲ τῆς λύρας μου τὸ ἄσμα.

Ὅταν θραύηται ἡ λύρα ἤχον ἐξῆλλον ἐκχύνει,
 Ζωηρότερον φωτίζει ἡ λυχνία ὅταν σβύνη,
 Καὶ τὸ φῶς τῆς ἀναλάμπει πρὶν ἢ νὰ φωτίζη παύση, . .
 Τ' οὐρανοῦ ὁ κύκνος βλέπει ὅταν τελευτᾷ τὰ νέφη
 Μόνον τοῦ ἀνθρώπου τ' ὄμμα πρὸς τὰς παρελθούσας σρέφει
 ἴσας του, ἵνα τὰς κλαύσῃ.

Τί λοιπὸν εἶν' αἱ ἡμέραι, καὶ τὰς ραίνουν τόσοι θρῆνοι;
 Μία ὥρα, ἔπειτ' ἄλλη, καὶ ἰδοὺ τὸ πᾶν . . . ἐκείνη,
 Ἴτις ἔρχετ' ὁμοιάζει μὲ τὴν φεύγουσαν, καὶ ὅ,τι
 Μᾶς χαρίζ' ἡ μία ὥρα ἢ ἑτέρα τὸ λαμβάνει
 Κόποι, λύπαι, ἀναπαύσεις, καὶ ποῦ καὶ ὄνειρου πλάνη,
 Εἶνε φῶς, κατόπιν . . σκότη.

Ἄς θρηνηῖ ὅστις κρεμᾶται ὡς κισσὸς μ' ἀπηλπισμένης
 Χειρᾶς ἐκ τῶν ἐρειπίων τῶν ἐτῶν καὶ σβεννυμένης
 Βλέπει μὲ τὸ φεῦγον μέλλον τὰς ὠρχίας του χιμαίρας!
 Ἄλλ' ἐγὼ, ὁ μὴ ριζώσας εἰς τὴν γῆν, φεύγω ἀκόπως,
 ὣς ἀχύρου κοῦφον κάρφος, ὡς ἐν χόρτον φεύγει, ὅπως
 Θέλ' ἡ αὔρα τῆς ἑσπέρας.

Μὲ πτηνῶν ἀποδημούντων τύχην ἔχουσιν ὁμοίαν
 Καὶ οἱ ποιηταί' δὲν κτιζοῦν φωλεὶν εἰς παραλίαν,
 Οὔτε κἀθηγται εἰς δένδρου ὅταν κελαδοῦν τὸν κλάδο.

Νὰ τοὺς βαυκαλιῶν θέλουν ὕδατος γλαυκὴ ἀγκάλη,
 Ν' ἄδωσι μακρὰν τῆς ὄχθης καὶ ἀκούοντες οἱ ἄλλοι
 Νὰ μὴ βλέπουν τίς ὁ ἄδων.

Δὲν μ' ἐδίδαξε χεῖρ ξένη μὲ τὴν ἀπειρόν μου χεῖρα
 Τὰς χορδὰς νὰ κρούω, ὅσας εἶχεν ἡ μικρὰ μου λύρα.
 Δὲν διδάσκειτ' ἐδῶ κάτω ὅ,τι ὁ Θεὸς ἐμπνέει·
 Τίς τὸν ἀέτον διδάσκει νὰ πετᾷ ὅπου ἂν θέλῃ,
 Τίς τὴν μέλισσαν διδάσκει νὰ κατασκευάσῃ μέλι,
 Τίς τὸν ῥύακα νὰ ῥέγῃ;

Ὅπως τοῦ χαλκοῦ σημάντρου ἡ γλωσσὶς τὰ χεῖλη πλήσσει
 Κ' εἰς φερέτρον ἀναγκάζει αὐτὸν χεῖλη νὰ θρηγήσῃ,
 Ἡ γεννήσεις κ' ὑμεναίους ν' ἀναγγεῖλῃ καὶ νὰ ψάλλῃ,
 Οὕτω τὴν ψυχὴν μου πλήσσουν ἐναλλάξ ἕκαστον πάθος
 Ἦχον ἴδιον καὶ θείαν εἰς τοῦ στήθους μου τὸ βᾶθος
 Ἄρμονίαν προεκάλλει!

Οὕτως ὅταν ἡ γλυκεῖα τῆς νυκτὸς κρατῆ γαλήνη,
 Ἡ αἰολικὴ κιθάρα τὰ παράπονά της χύνει,
 Βίς τὸ πνεῦμα τοῦ ζεφύρου αἱ χορδαὶ τῆς ὄλαι πάλλουν,
 Καὶ τὸ ἄσμά της αἰούων ἐκπληκτος ὁ διαβαίνων
 Ἀκροάζεται θαυμάζων, ἀπορεῖ, ἄφωνος, γαίνων,
 Ποῖα στόματα τὸ ψάλλουν.

Τὴν κιθάρην μου πολλάκις ἐβρεῖξαν κρυνοὶ δακρύων,
 Δι' ἡμᾶς ὅμως τὸ δάκρυ εἶνε δῶρον δρόσου θεῖον·
 — Ὠρμιάζει ἡ καρδίκα ὑπὸ δακρυῆ αἰθρίων;
 Ὅταν θλίβεται ὁ βότρυς τὸν γλυκὺν ζωμὸν του χύνει,

Καί κενὴν τὴν λέξιν εἶρον, ὡς φλοιδὸν ξηρὸν, ὄν μάτην
Προσπαθεῖ τις νὰ μυζήσῃ.

Ἄγονον ἐλπίδα δόξης τρέφει ὁ θνητὸς καὶ χαίρει
Παραδίδων εἰς τὸ ρεῦμα, ὅπερ μεθ' ὄρμηκε τὸν φέρει,
Τ' ὄνομά του, νὰ τὸ παίξῃ τῶν κομμάτων ἡ μανία·
Πλέει τὸ σαθρὸν του σκάφος, χάνεται καὶ ἀνακύπτει,
Τοὺς αἰῶνας διαβαίνει, ναυαγεῖ καὶ τὸ καλύπτει

Τέλος λήθη αἰωνία.

Τ' ὄνομά μου κ' ἐγὼ ρίπτω ἐπὶ ταῦτα τὰ πελάγη, . .
Ὅπου θέλῃ τῆς θαλάσσης ἡ μανία ἄς ὑπάγῃ·
Ἄς σωθῆ, ἄς ναυαγήσῃ, . . μίξ λέξις τί σημαίνει;
Ὅτιν ἵπταται ὁ κύκνος πρὸς τὰ δώματα τοῦ πλάστου,
Ἐξετάζει ἐτι ἄρα, ἂν τὸ σχῆμα τῆς σκιάς του

Ἐἰς τὴν γλόφην διαμένῃ ;

Διὰ τί ὁμως νὰ ψάλλῃς ;—Διατί ἡ Φιλομήλα
Ἐἰς τοῦ δάκτους κρυπτομένη ἐρωτότροπος τὰ φύλα
Πρὸς τοῦ ρύακος τὸν φλοῖσθον τ' ἄσματα αὐτῆς τονίζει ;
Ἐψαλλον ὅπως πᾶν πλάσμα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον πνέει,
Ὡς ὁ ἄνθρωπος στενάζει, ὡς ἡ αὔρα σιγοκλαίει,

Ὡς ὁ ρύαξ ψιθυρίζει·

Ἐρως δέσπισ καὶ ἄσμα, ἰδοὺ ὄλος μου ὁ βίος !
Ἄνθρωποι ! ἐξ ὄλων, ὅσα σεῖς ποθεῖτε αἰωνίως,
Δέν ποθῶ οὐδὲν εἰς ταύτην τὴν στιγμήν μου τὴν ἐσχάτην,
Ναὶ οὐδὲν ἢ τὸ, φλογώδη στεναγμὸν τῆς δυστυχίας.

Καὶ τὸ βάλαμον ὀπόταν τὸ πατῆς μόνον ἀφίνοι
 Τὴν ὄσμην αὐτοῦ τὴν θεῖαν.

Εἰς τὰ στήθη μου ὁ πλάστης εἶχε φλόγα ἐμφυσῆσαι,
 Καὶ ἔκαιον ἀμέσως ὅ,τι μόνον ἠθελον ἐγγίσει·
 ὦ! τί δῶρον! νὰ ἐκπνεύσω φλόγας ἐρώτος ἐκχύνων!
 Ὅ,τι ἔψαυσα ἐκάη! . . . Οὕτω πίπτον τοῦ Ἰψίστου
 Εἰς τὴν γῆν τὸ πῦρ, εἰς θάμνους βόσκει ὕλης εὐφλογίστου,
 Ὅταν ὄλου; καύσῃ σβύνον.

Πλὴν τὸ παρελθόν; — Περῆλθε. — Ἄλλ' ἡ δόξα; Κενὸν ῥῆμα,
 Ἦλος μάταιος, τῶν χρόνων παρακολουθῶν τὸ βῆμα,
 Φέγγος, γενεᾶς μελλούσης ὠραίζον τὸν αἰθέρα!
 Σεῖς, πρὸς οὐς γελᾷ μακρόθεν μέλλοντος χρυσοῦ ἡ θύρα;
 ὦ! ἀκούσατε τί φθόγγον χύν' ἡ ἀσθενῆς μου λύρα! . .
 Ἐσθυσεν εἰς τὸν αἶρα!

ὦ! ἐλπίσατέ τι ἄλλο μέλλον παρὰ τοῦ θανάτου!
 Πῶς λοιπόν! ματαία μνεῖα στεναγμοῦ τινος ἐσχάτου
 Πέριξ τύμβου ἀνοήτου αἰωνίως θά τηρεῖται;
 Εἶνε δόξα ἡ ἐσχάτη πνοή τελευτῶντος μόνον;
 Πλὴν σεῖς, οἵτινες τὰς δέλτους τῷ ὑπόσχεσθε τῶν χρόνων
 Μίαν ὥραν κἀν κρατεῖτε;

Ἐστω ὁ Θεός μου μάρτυς! πάντοτε ὑπεμειδίω
 Ὅτ' ἐπρόφρον τὸ μέγα αὐτὸ ὄνομα ὁποῖον,
 Τῶν ἀνθρώπων ἡ φρενίτις τὸ θαρρῆει καὶ τὸ κηρύσσει·
 Τὸ συνέθλιψα καὶ εἶδον τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀπάτην,

Ἦ τὴν ἑκστασιν τῆς λύρας, ἢ ἐκστάσεις οὐρανίας
 Βίς ἀγκάλην γλυκυτάτην.

Βίς τῆς καλλονῆς τοὺς πόδας τὴν κιθάραν σου νὰ κρούγῃς,
 Καὶ ἐν τῇ παραφορᾷ σου ἀντηγοῦσαν νὰ ἀκούῃς
 Τὴν καρδίαν τῆς κ' ἐκείνης δι' ἑνὸς παλμοῦ ἀτάκτου
 Λατρευτὸν ὄμμα νὰ βλέπῃς δάκρυ ἡμερον ἐκχέον,
 Ὅπως χύνεται ἡ δρόσος ἀπὸ κάλυκα ὠραῖον

Νέου ἀνθους δροσοστάκτου·

Κ' ἐθαμβῶν τὸ ἰδικόν σου ὄμμα τ' ὄμμα τῆς νὰ βλέπῃ
 Τὸ ἐξεστηκὸς τοῦ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανὸν νὰ τρέπῃ,
 Ἴνα μὲ τὸν ἦχον φύγῃ εἰς τὰ νῶτα τῶν ἀνέμων·
 Ἐπειτα ἀγάπης πλῆρες ἐπὶ σοῦ νὰ ἀτενίζῃ,
 Κ' ἡ ζωὴ τῆς κ' ἡ ψυχὴ τῆς εἰς αὐτὸ νὰ σπινθηρίζῃ
 Ὡς ἐν ἄστρον ὑποτρέμων·

Τὰς ιδέας τῆς νὰ βλέπῃς εἰς τὸ μέτωπόν τῆς μόνον,
 Ἐκ τῶν θείων τῆς χειλέων νὰ κρεμάσῃ τῶν ἀφῶνων,
 Μέχρις οὗ τὴν σιωπὴν τοῦ τὸ χρυσοῦν τῆς στόμα λύση,
 Νὰ σοῦ εἴπῃ τὴν φλογώδη ταύτην λέξιν ἐπὶ τέλους,
 — « Σ' ἀγαπῶ », νέκταρ μαγείας κ' εἰς θνητοὺς καὶ εἰς ἀγγέλους,
 — Ἴδου τί τις νὰ ποθήσῃ.

Νὰ ποθήσῃ ! ὦ τί λέξις καὶ ἀνωρελής καὶ εἴρων ! . .
 Φεύγω ἤδη τοῦ θανάτου τὴν νεκροσινδόνην σύριων !
 Φεύγω, ὅπου τῶν στηθῶν μας ὄλ' οἱ πόθοι καὶ ὀδύνηαι,
 Φεύγω ὅπου φῶς ἐλπίδος τὴν καρδίαν μας προσμένει,

Φεύγω, ὅπου καὶ ὁ ἦχος τῶν χερδῶν μου ἀναβαίνει,

Κ' οἱ πρὶν στεναγμοὶ μου εἶνε.

Ὅπως τοῦ πτηνοῦ τὸ βλέμμα βλέπει κ' ἔνδον τῆς σκοτίας

Οὔτω κ' ἡ ψυχὴ μου εἶδε μὲ τὸ βλέμμα τῆς θρησκείας

Εἰς τοῦ μέλλοντος τὰς δέλτους τὸ πικρὸν μου πεπρωμένον

Πτέρυγας φλογώδεις φέρων, ὦ ! ποσάκις εἰσεπήδων

Εἰς τοῦ μέλλοντος τὴν χώραν, καὶ τὸ μέλλον μου διείδον,

Τοῦ θανάτου μου προβαίνων.

Εἰς τὸ μνημῆμά μου δὲν θέλω νὰ γραφῆ τὸ ὄνομά μου,

Οὔτε μὲ μαρμάρου πλάκα νὰ βαρύνητ' ἡ σκιά μου.

Δὲν ζηλοτυπῶ τὸ χῶμα, ὅπερ θέλει μὲ καλύψει

Μόνον γῆ μ' ἀρκεῖ ὀλίγη, ὅπου νὰ γονυπετήσῃ

Ὅστις τάλας διαβάτης εἰς τὸν τάφον μου θελήσῃ

Βλέμμα ἐν αὐτοῦ νὰ ρίψῃ.

Ὡ εἰς τὴν σιγὴν πολλάκις τῶν μνημάτων, κ' εἰς τὸ σκότος

Ἀντηγεῖ ἀπὸ τῶν τάφων δέησίς τις λελιθότως,

Κ' ἡ ἐλπίς ἐκεῖ πλησίον ἀπαντᾶται καθημένη . . .

Ναί ! ὅταν πατῆ τις τάφους, δὲν πιτεῖ τὴν γῆν, αἰθέρα

ἔχει ἄπειρον ἐμπρὸς του, κ' ἡ ψυχὴ του κουφοτέρα

Πρὸς τὸν πλάστην ἀναβαίνει.

Θραύσατέ μου τὴν κιθάραν, καύσατε κιθάραν, ἥτις

Ἐνα μόνον ἦχον ἔχει, ὡσεὶ θρῆνον διαρκῆ τῆς

Τῶν ἀγγέλων τὴν κιθάραν θὰ κρατοῦν οἱ δάκτυλοί μου·

Κ' ἐγὼ ἴσως μετ' ὀλίγον θὰ ροφῶ τὴν ἀμβροσίαν,

Κ' εἰς τῆς λύρας μου τοὺς φθόγγους κόσμων φαινῶν χορείων
Θέλει τέρπει ἡ φωνή μου!

Μετ' ὀλίγον . . . πλὴν βαρεῖα τοῦ θανάτου χεῖρ ἐγγίζει
Τὰς χορδὰς μου, — ὦ! τὰς θραύει! πῶς ἡ λύρα μου σκορπίζει
Θραυομέν' εἰς τοὺς ἀέρας παραπόνου ἀρμονίαν!
Ὡ! δὲν ἔχω λύραν πλέον . . . Κρούσατε τῶν ἰδικῶν σας
Τὰς χορδὰς, καὶ ψυχὴ μου ἄς πετάξ' εἰς τῶν φωνῶν σας,
Φίλοι μου, τὴν συμφωνίαν.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

ΑΣΙΓΕΙΑ.

Ἡμέρην τινὰ, καθ' ἣν ἐξίαζον τὸν κύριον Λαραγὲ νὰ διέλθῃ
τὴν ἐσπέραν του εἰς τὴν οἰκίαν κυρίε, παρ' ἣ συνηθροίζετο ὁ
ἐλεγκτότερος κόσμος, ἀπέφυγε τοῦτο λέγων. «Ὅχι· δὲν πηγαί-
νω. Παγώνει τις εἰς τὴν αἴθουσάν της· εἰς τὴν ἐστίαν δὲν ὑπάρ-
χουν ποτὲ πλειότερα ἀπὸ δύο κούτσουρα.» Ὅταν τέλος μετὰ τι-
νας ἡμέρας ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ, μόλις ὁ θαλαμηπόλος
τὸν ἀνήγγειλε, καὶ ἤκουσε τὴν οἰκοδέσποιναν νὰ λέγῃ μεγαλοφῶ-
νως αὐτοὺς μόνον τοὺς λόγους· «Ἐν κούτσουρον περισσότερον.»

Νέος εἰς κύριος ἐκ τῶν ἐπισήμων ἐνοικίασε θεωρεῖον εἰς τὸ
δέκτρον. Στρατάρχης τις τῆς Γαλλίας ἤθελε παντὶ σθένει νὰ τοῦ
ἀφαίρεση τὸ κτήμ' αὐτοῦ· προσηνέχθη δὲ τόσον βαναύσως, ὥστε
ἐπὶ τέλους τὸ κατώρθωσε. Ὁ ἀδικηθεὶς τὸν ἐνήγαγεν εἰς τὸ
δικαστήριον καὶ ἀνέλαβεν ὁ ἴδιος νὰ ἐλάβῃ τὰ παράπονά του:

« Δὲν παραπονοῦμαι, εἶπε, κατὰ τοῦ στρατάρχου Στεφάνου, ὅστις τόσον λαμπρῶς διακρίθη κατὰ τοὺς τελευταίους πολέμους· οὔτε κατὰ τοῦ Κλερμόντου, ὅστις γνωρίζει τόσον καλά νὰ μάχεται· οὔτε κατὰ τοῦ 'Ρισχελιέ, ὅστις ἐπῆρε τὸ Bet-Mahon. Ὁ καθ' οὐ παραπονοῦμαι δὲν ἐπῆρε εἰμὴ τὸ θεωρεῖόν μου εἰς τὸ ὕατρον. »
 Τὸ δικαστήριον ἀπεφάσισεν ὅτι ὁ ἐνάγων εἶχε μὲν αἰτίας παραπόνων, ἀλλ' ὅτι ὁ τρόπος, δι' οὐ τὰ ἐξέθεσε, τὸν ἐξεδικεῖτο ἀρκετά.

Κύριός τις, ἀφοῦ διέβη τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς του ἐν ἀκολασίαις, ἠθέλησε νὰ ἀποθάνῃ Καπουτσιῖνος. Ἴδου τὸ ἐπίγραμμα, ὅπερ ὁ Σκαρόν ἐγραψεν ἐπὶ τοῦ τάφου του. « Ἐνταῦθα κεῖται ἀνὴρ τις, ὅστις περὶ τὰ τέλη του ἐφόρεσε τὸ ἐνδύμα τῶν Καπουτσιῖνων. Δὲν ἤξιζεν εἰμὴ μόνον τὸ σχοινίον των. »

Ἴδου διαθήκη ὅλως λακωνική· εἶναι ἀνδρὸς ἀποθανόντος κατὰ τὸ ἔτος 1972. « Δὲν ἔχω τίποτε· χρεωστῶ πολλά· ἀφίνω τὰ ἐπίλοιπα εἰς τοὺς πτωχοὺς. »

Προβεβηκώς τις ἄνθρωπος ἐκάθητο εἰς τὴν τράπεζαν μεταξὺ δύο νέων, οἵτινες τὸν περιέπαιζον. « Βλέπω καλῶς, τοῖς εἶπεν ἐπὶ τέλους, ὅτι θέλετε νὰ μὲ παίζετε, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ σὰς δώσω ἀκριβῆ ἰδέαν τοῦ χαρακτῆρος μου. Δὲν εἶμαι πραγματικῶς οὔτε γελοῖος, οὔτε ἀνόητος. Εἶμαι μεταξὺ δ ὅ ο τ ο ι ο ὕ τ ω ν. »

Εἰς τὸ θηριοτροφεῖον τῶν Βερσαλλιῶν εὕρισκετο ὠραῖα κάμηλος. Ἐπειδὴ ὁμως, μετενεχθεῖσα εἰς κλίμα ὅλως ξένον, ἐπαισθητῶς ἐξησθάνει, ἀπεφασίσθη νὰ τῆς δίδωνται καθ' ἐκάστην δύο λίτραι οἴνου μετ' ἄρτου. Ἡ φροντίς τοῦ ἀσθενοῦς ἐνεπιστεύθη εἰς Ἑλβε-

τόν τινα τῆς φρουρᾶς, ἀρκούντως ἀκριβῆ κατὰ τὴν δόσιν τοῦ ἰατρικοῦ, τὸ ὁποῖον ὁμῶς πολὺ τὸν ἐσκάνδαλίζεν. Ἐν τούτοις τὸ ζῶον ἔβχινεν ἐπὶ τὰ χεῖρα, καὶ ἤδη ἐπλησιάζεν εἰς τὸν θάνατον. Τότε ὁ Ἑλβετός ἀπῆλθε παρὰ τῷ βασιλεῖ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀμοιβὴν τῶν φροντίδων του. — « Τί θέλεις ; » τὸν ἠρώτησεν ὁ βασιλεύς. — Τὴν διαδοχὴν τῆς καρμῆλου, Μεγαλειότατε. — Ὁ Βασιλεύς ἐγέλασε πολὺ, καὶ ὁ πρῶτον φύλαξ τῆς καρμῆλου ἀπῆλθεν εὐχαριστημένος.

Εἰς τὴν Ἑλβετίαν ἀπεκήρυξαν κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον τὴν Παρθένον τοῦ Βολταίρου καὶ τὴν περὶ Πνεύματος πραγματείαν τοῦ Ἑλβετίου. Ὑπάλληλός τις, ἐπιφορτισθεὶς τὴν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του καταδίωξιν τῶν συγγραμμάτων τούτων, ἔγραψε πρὸς τὴν γερουσίαν. « Κατ' ὅλην τὴν περιφέρειάν μου δὲν ἠδυνήθην νὰ εὔρω, οὔτε Παρθένον, οὔτε Πνεῦμα. »

Ὁ ποιητὴς Ἀμάνδος, εὐρισκόμενος εἰς συνανάστροφὴν τινα, εἶδε νὰ παρατηρῆται μετ' ἀπορίας ἀνῆρ, τοῦ ὀπίθου ἢ μὲν γενεῖας ἦτο λευκὴ, ἢ δὲ κόμη μέλαινα. Ὅταν τὸν ἠρώτησαν τὴν αἰτίαν τοῦ παραδόξου τούτου φαινομένου, « εἶναι πολλὰ ἀπλῆ, ἀπῆντησεν. φαίνεται ὁ κύριος κουράζει πλεῖστον τὰς σιαγόνας, παρὰ τὸν ἐγκέφαλον. »

Εἰς τὴν πολιτείαν τῆς Λανδρείκης ὁ Lafeuillade ἐπληρώθη εἰς τὴν κεφαλὴν. Οἱ χειρουργοὶ τῆ εἶπον κατ' αἰτησίαν του ὅτι ἡ πληγὴ ἦτον ἐπικίνδυνος, καὶ ὅτι ἐφαίνετο ὁ ἐγκέφαλος. « Αἱ ! καλῶ ! ἀπεκρίθη ὁ πάσχων. Κάμετέ μου τὴν χάριν, σὰς παρακαλῶ, νὰ στείλετε μέρος αὐτοῦ εἰς τὸν Καρδινάλιον Μαζαρίνον, ὅστις συνειθίζει νὰ λέγῃ ὅτι δὲν ἔχω ἐγκέφαλον.